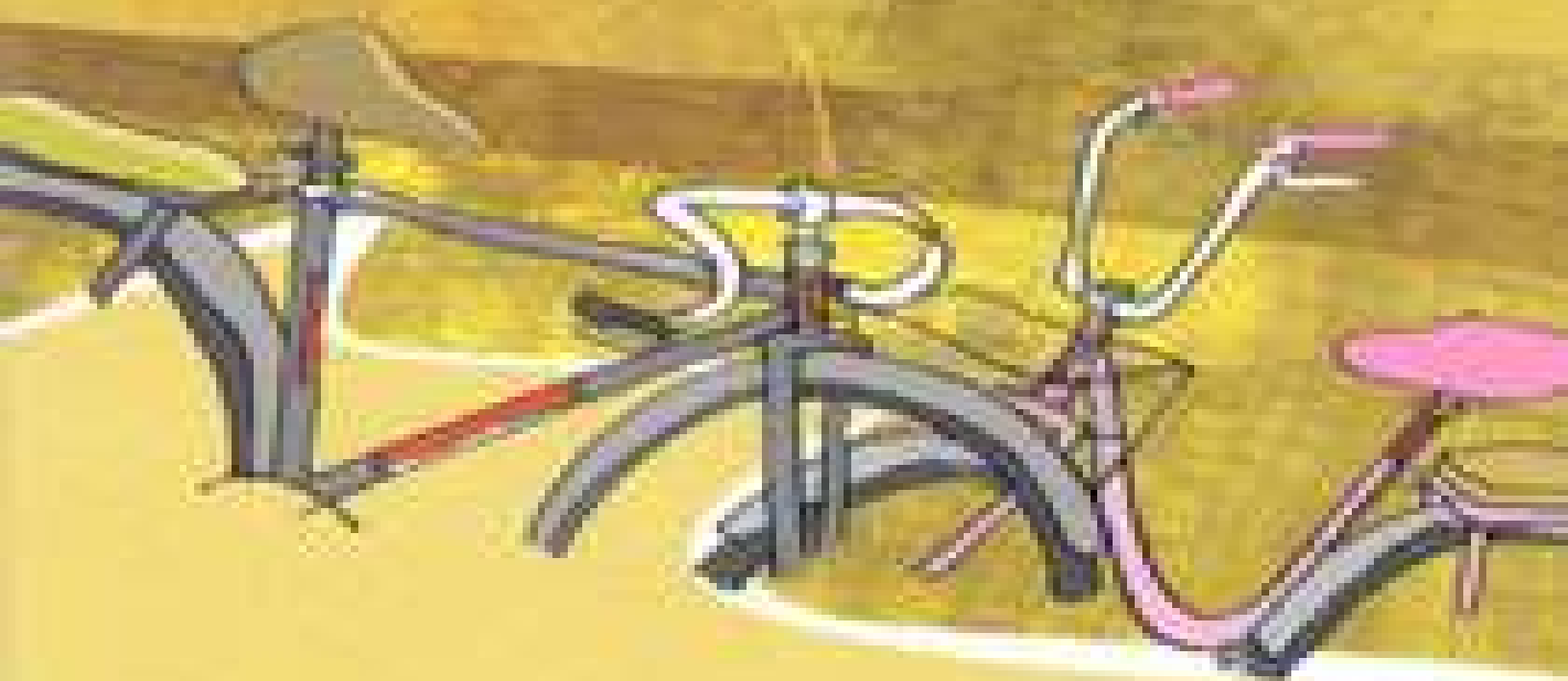

NGUYỄN
THIÊN NGÂN

**HAI CHIẾC XE
KHÓA CHẶT
VÀO NHAU**

Hai chiếc xe khóa chặt vào nhau

Tác giả: **Nguyễn Thiên Ngân**

Thể loại: **Tập truyện ngắn**

Số trang: **128**

Kích thước: **11,3 x 17,6 cm**

Phát hành: **NXB Kim Đồng**

Năm xuất bản: **2006**

Các tác phẩm đã xuất bản:

- Những phố dài ướt mưa (2005)
- Hai chiếc xe khóa chặt vào nhau (2006)
- Cặp vòng mây (2006)
- Ngôi nhà mặt trời (2008)
- Đường còn dài, còn dài (2009)
- Những chuyến điệu (2010)
- Kỳ nghỉ của mỗi người (2011)
- Mình phải sống như mùa hè năm ấy (2012)
- Ngày hoa hướng dương (2013)
- Lạ lòng sao, đón đau này (2013)
- Ôm mỏ neo nằm mộng những chân trời (2015)
- Có người sức tỉnh cơn mơ (2018)

E-book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng người đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

TVE-4U

CÙNG ĐỌC - CÙNG CHIA SẺ!

Bìa, trình bày
MỘNG LÂM
Minh họa
NHẬT LINH

THỦ SÁU HÀNG TUẦN

mời bạn tìm đọc tủ sách

**tuổi
mới lớn**

Bản thảo cộng tác, thư từ trao đổi xin gửi về:

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG

268 Nguyễn Đình Chiểu, Q. 3, TP. HCM

ĐT: (08) 9303832 - Fax: (08) 9305867

E.mail: banbientapcn@hcm.fpt.vn

Không biết hát tình ca

Bảo chơi guitar rất cừ. Dám cá tất cả những đứa con gái trong khối đều từng ít nhất một lần ngơ ngẩn khi thấy Bảo vác đàn lên trong những lần diễn văn nghệ. Nhìn hấn cúi mặt, tóc dài rủ xuống trán, những ngón tay gầy gầy xương xương lướt trên dây đàn, ai mà không ấn tượng. Kể cả đó là một đứa lạnh lùng như tôi.

Đôi khi gặp nhau trên hành lang, cả hai mỉm cười, gật đầu rồi lướt qua. Mối quan hệ mỏng mảnh, nhợt nhạt như một vệt nắng trên tàng cây mùa đông. Không chung lớp, tôi và Bảo biết nhau qua vài lễ hội của trường. Tôi làm MC, phải gặp những người có tiết mục văn nghệ để lên chương trình. Lần đầu tiên, Bảo đứng ở góc phòng, im lặng khi những anh chàng và cô nàng khác kì kèo đòi đôn tiết mục của mình lên trước và rồi rít hỏi han này nọ. Khi tất cả mọi việc đã sắp xếp, đám đông náo loạn biến mất, Bảo mới bình thản bước đến báo tên tiết mục cho tôi, rồi khẽ cười và quay lưng. Điều này làm tôi có cảm tình hơn, thấy lạ, rồi tự mỉm cười, phải, con trai thì nên trầm tĩnh như thế.

Sau buổi văn nghệ, nhìn thấy Bảo đàn, lòng tôi càng dấy lên một niềm cảm phục sâu kín. Nhưng cảm giác đó chỉ là một hạt mầm bé nằm trong lọ mà thôi. Nó không có nhiều cơ hội để gặp đất, gặp mưa mà nảy mầm thành một cái gì đó đặc biệt hơn được. Cho nên mãi thế, đến giữa năm mười hai, giữa tôi và Bảo vẫn chỉ là những cái gật đầu và mỉm cười đầy hình thức.

Một buổi duyệt tập cho đêm diễn hội trại, mấy người bạn trong đội văn nghệ nghỉ ngơi và ngồi nói chuyện phiếm. Cậu chơi trống nhìn Bảo:

- Bảo này, cậu chơi guitar khá thế, nhưng hình như chưa bao giờ nghe cậu hát!

Mọi người bảo, ừ nhỉ, sao thế? Bảo mỉm cười, hiền lành trầm tĩnh:

- Tớ không biết hát! Không biết hát tình ca!

Mọi người cười vui vẻ vì câu trả lời lạ lùng ấy. Tôi đang ngồi xem lại chương trình, bỗng nhiên phân tâm, chỉ một thoáng thôi.

Đêm diễn thành công tốt đẹp. Chương trình đã kết thúc, chuyển sang màn lửa trại, nhưng một vài người vẫn còn nán lại quanh sân khấu nhỏ. Duy, người chơi trống đã quá hào hứng nên đề nghị làm một live Rock show¹ nho nhỏ, được nhóm ghiền Rock trong trường hưởng ứng nhiệt liệt. Tôi phải làm bên phần lửa trại nên không thể ngồi trong nhóm này dù rất muốn. Có đôi lúc, bên lửa cháy rần rật, tôi nhìn về phía sân khấu. Những cậu bạn trong ban nhạc ngửa mặt thở dốc. Đêm lạnh, nhưng ánh đèn chiếu loang loáng mồ hôi tuôn trên má họ. Tất cả hát Rock đều hay, kể cả cậu chơi keyboards ẻo lả, trừ một người. Bảo không hát. Cậu ta chỉ say mê với cây guitar điện, đôi khi cúi rạp mình. Tôi thấy mái tóc bù xù và khuôn mặt ấn tượng ấy hơi giống một rocker mình yêu thích. Nhưng tay rocker ấy hát rất hay. Từ đâu, Vĩnh, cậu bạn cùng dẫn chương trình với tôi suốt từ đầu chạy đến chạm vai tôi nói khe khẽ:

- Này Hân, cậu làm gì mà nãy giờ đứng ngẩn ra thế. Chúng ta có nhiệm vụ gì, nhớ không?

Tôi giật mình. Vòng tròn lớn quanh đồng lửa hình như đang chơi một trò gì đó, rất vui...

Tôi len lén tách vòng tròn và đến sân khấu nhỏ dưới tán cây gòn trong sân trường. Nhóm bạn lôi tuột lấy tay tôi kéo đến gần sân khấu:

- Hội Rock fans chỉ còn thiếu mỗi cậu....

- Xin lỗi, giờ tớ mới thoát ra được...

- Thôi, hát đi!

Cả bọn gào lên điệp khúc của bài Rock kinh điển bằng cái giọng đặc khàn sau một ngày vui. Bảo đang lướt tay trên phím guitar, bỗng nhìn thấy tôi, khẽ cười.

Nửa đêm, sân khấu Rock rã, vì không còn ai đủ sức hát nữa. Chúng tôi kéo nhau qua lửa trại. Lửa chỉ còn cháy âm ỉ. Mọi người quá mệt mỏi, bắt đầu rời về trại nằm nói chuyện. Xung quanh đồng lửa còn lại một vòng tròn nhỏ những người vẫn còn muốn níu kéo cuộc vui. Cậu bạn chơi trống nói không ra hơi:

“Chưa bao giờ tớ vui như hôm nay!”. Tôi và Bảo vô tình ngồi cạnh nhau, khẽ mỉm cười khi nhận ra điều đó. Có một vài trò chơi nhỏ, mà chúng tôi phải nắm tay nhau. Bàn tay của người chơi đàn gậy và ấm, như nụ cười của cậu ấy.

Khi đang chơi kết thành vòng tròn, Vĩnh chạy đến, tất tả:

- Hân này, tớ tìm cậu mãi. Bên ban tổ chức có một bữa ăn khuya! Đi mau, lúc này cậu chả vừa bảo rất đói còn gì!

Bảo nhìn tôi, bàn tay nắm hơi lỏng ra. Bỗng nhiên tôi lắc đầu:

- Mọi người cứ đi! Hân hơi mệt, cả ngày hôm nay lãng xãng quá, giờ chỉ muốn ngồi thế này!

Vĩnh hơi ngạc nhiên rồi cũng gật đầu, quay đi. Vừa lúc đó, bàn tay tôi lại được siết nhẹ.

Quá nửa đêm, lửa tàn. Mọi người đứng dậy. Bảo cùng tôi đi một quãng, chia tay ở ngã rẽ. Không ai nói gì trừ câu:

- Thôi, chào nhé!

Tôi bước về trại, nhập hội đánh tiến lên một chút, nhảy sang hội buôn chuyện một chút rồi cảm thấy bồn chồn, lại mặc thêm áo khoác và đi quanh khu cắm trại. Không lâu sau đó tôi đứng trước trại lớp Toán. Lớp này mở hội nhảy sạp cho những kẻ ham vui, không ngủ được. Tôi chưa nhảy sạp bao giờ, cứ rón rén, rón rén định thò chân vào, rồi lại rút ra làm mấy người bạn cùng khối cười ha hả:

- Em-xi gì mà nhát quá đi!

Bỗng có một bàn tay tóm lấy khuỷu tay tôi, kéo lên phía trước. Tôi hoảng hồn nhảy dựng lên tránh những thanh tre đang ập vào chân mình. Đến khi ngừng lại được, tôi đang đứng ở bên kia.

- Cậu nhảy được rồi đấy, thấy chưa? Kể cười toe nói câu đó là Bảo.

Tôi lê bước cà nhắc bên cạnh Bảo rời khỏi đám đông. Những lần nhảy sạp sau đó, một mình, tôi đều bị vấp, có cảm giác chỉ ngày mai thôi nhìn xuống cổ chân mình sẽ toàn những vết tím bầm.

- Đau không? - Bảo nhìn tôi ái ngại.

- Khô... ông sao! - Tôi đáp khó khăn - Cậu cũng không ngủ được à?

- Ừ, vui như thế này, lỡ có chợp mắt thì thật tiếc.

Đi loanh quanh mãi, tôi thấy tay mình tê buốt.

- Có một chỗ này... cậu muốn đến không? - Thành linh Bảo hỏi tôi.

- Ừ! - Tôi lại lê chân cà nhắc theo Bảo.

Cuối cùng chúng tôi ngồi trên những thanh đà của dãy phòng thí nghiệm đang xây dở gần khu cắm trại. Trên cao, vẫn nghe tiếng lao xao và thấy sáng lòa ánh điện ở khu trại bên dưới. Ngẩng đầu lên là bầu trời.

- Mỗi ngày, học xong tớ đều ra đây, cứ tự hỏi nếu ban đêm ngồi đây ngắm sao, không biết cảm giác sẽ thế nào...

Tôi kín đáo mỉm cười, một tên con trai ít thổ lộ những điều như vậy. Bảo lôi trong áo khoác ra một gói nhỏ chìa cho tôi.

- Gì vậy?

Tôi ngạc nhiên, tay lần mở. Một chiếc Hamburger lạnh ngắt. Cậu ta gãi đầu:

- Từ chiều đến giờ cậu chỉ toàn lo làm chương trình thôi, đã ăn gì đâu...

Tôi mỉm cười bẻ đôi chiếc bánh. Miếng salad lành lạnh trôi vào cổ làm tôi hơi co người. Nhưng vui. Bảo cũng ngồi ăn ngon lành một nửa chiếc hamburger bé tí.

Vo tờ giấy gói lại nhét vào túi áo, cậu ta hít thở sâu:

- Này Hân, cậu muốn nghe tớ hát không?

Tôi nhướng mắt:

- Cậu sẽ phá lệ?

Bảo không nói gì, cất giọng. Một bài Rock nói về ước mơ của một chàng trai.

...Đó là một ngày trong trẻ, tôi đứng trên đỉnh cầu vồng và nhận ra trong tay mình ấm áp một bàn tay đồng cảm...

Tôi từng nghĩ Bảo không thích hát vì hát không hay, nhưng thật ngạc nhiên. Nếu có thêm cây đàn lúc ấy, Bảo sẽ giống y như chàng rocker tôi mến mộ. Giọng hát rất ấm.

- Thế nào? - Giọng Bảo bất thành linh vang lên.

- Gì cơ? À... - Tôi giật mình - Tuyệt lắm! Thế mà cậu luôn nói mình không biết hát!

Bảo mỉm cười hiền lành:

- Tớ chỉ nói mình không biết hát tình ca!

- Vậy vừa rồi là gì? - Tôi giả vờ trêu Bảo.

- Một cái gì đó, tớ cũng chẳng biết nữa, nhưng có thể còn tuyệt hơn cả tình ca...

Bảo lúng túng giải thích, hạ thấp giọng ở câu cuối, nửa như muốn tôi nghe thấy, nửa lại không.

Bỗng nhiên trong đêm rất lạnh, tôi sợ Bảo nhận ra má mình đỏ bừng bừng, như lên cơn sốt. Phải, cơn sốt làm tôi bối rối đến độ không nghe Bảo nói ngập ngừng:

- Bảo biết chân Hân đau lắm....

Bầu trời xanh và cao

Mẹ mất năm tôi học lớp sáu vì ung thư. Có những điều người ta tưởng chừng mình sẽ không bao giờ vượt qua nổi, nhưng họ đã vượt qua.

Bố và tôi cũng vậy.

Ánh mắt của tôi không bao giờ vui như những tấm ảnh tôi chụp với bố mẹ hồi còn bé nữa. Trong cuốn nhật ký viết cho tôi trong những ngày cuối cùng, mẹ nói rằng đôi mắt tôi rất đặc biệt. Nó màu xanh biếc và luôn luôn chứa đựng một cái gì đó mà mỗi khi nhìn vào, mẹ cảm thấy cuộc đời thật đẹp. Đôi khi tôi xem lại chúng, rồi nhìn vào gương để so sánh với ánh mắt mình bây giờ và nhận ra chúng khác nhau nhiều lắm. Đó là một đôi mắt màu nâu nhàn nhạt và lạnh lùng, vô hồn. Có lẽ vì mẹ yêu tôi quá nên nhìn lầm đấy thôi. Mà cũng có thể vì tôi thay đổi.

Bố cũng thay đổi. Bố cố gắng thay mẹ, kiên trì và nhẫn nại hơn, luôn luôn lạc quan mỉm cười và gần gũi tôi nhiều hơn. Nhưng tôi không thấy khoảng trống trong lòng tôi vơi đi. Nó có khi còn rộng ra nữa, bởi tôi biết nhiều lần bố lặng nhìn ảnh mẹ và khịt mũi giả vờ mỉm cười mỗi khi tôi gặp. Đàn ông khóc thì làm gì có nước mắt. Vượt qua không có nghĩa là vết thương đã lành, đối với những người như bố và tôi. Vượt qua chỉ vì không còn cách nào khác, không thể không tiếp tục đi giữa cuộc sống này mà thôi.

Tôi sớm trưởng thành. Không, người ta bảo thế là già trước tuổi. Năm lớp tám, có người nào đó nói với tôi rằng bố sẽ lấy vợ khác, tôi không khóc lóc và vẽ ra một viễn cảnh kinh hoàng về mái nhà có bố và một bà mẹ kế như trong cổ tích. Tôi bình thản đón nhận những lời dự đoán xa xôi ấy như một điều hiển

nhiên. Cuốn nhật ký mẹ viết cho tôi có đoạn nói bố là người yếu đuối, không như cái vẻ danh thép và lạnh lùng bề ngoài. Tôi biết. Tôi không thể quên được bố vội vã chạy ra ngoài phòng bệnh, dựa vào tường và khóc khi mẹ bị những cơn đau đốn dày vò. Tôi không quên được ngày mẹ mất, bố ngồi như một người điên giữa nghĩa trang với đôi mắt vô hồn và ráo hoảnh. Cuốn sách nào đó nói rằng ai quá đau khổ trong trường hợp như vậy thì không bao giờ có thể sống cô đơn. Vả lại, mẹ bảo tôi phải hiểu cho bố. Cuốn nhật ký mẹ dặn bố đưa cho tôi vào sinh nhật mười sáu tuổi, tôi đã hiểu mẹ muốn gì khi còn bé hơn cái tuổi ấy nhiều.

Bố không giật mình tra hỏi ai bảo với tôi rằng bố sẽ lấy vợ khi tôi nhắc đến. Bố chỉ mỉm cười dịu dàng:

- Bố sẽ luôn bên con suốt cuộc đời này!

Tôi không tin là như thế. Nhưng lòng tôi nhẹ đi.

Lớp mười hai. Điều tôi lo sợ xảy đến. Không có điều gì là công khai, không có dấu hiệu nào là rõ ràng, nhưng tôi vẫn biết. Tôi cứ tưởng mình sẽ bình tĩnh đón nhận, vì hồi bé hơn thế này, tôi cũng đã biết chấp nhận rồi. Nhưng tôi bàng hoàng. Khi tôi biết ai là người bố yêu.

Thà đó cứ là một phụ nữ với thêm một hai đứa con riêng, thà đó là một cô gái lỡ thì, thà đó là ai cũng được, nhưng không thể là cô.

Cô đáng tuổi chị tôi. Hai mươi lăm tuổi, xinh đẹp, tốt nghiệp đại học sư phạm ngoại ngữ và đang chờ việc làm, cô được giới thiệu dạy kèm tiếng Anh cho tôi qua một trung tâm gia sư. Tất cả những điều ấy không làm tôi lo sợ. Những cô nhà báo trẻ dưới quyền bố cũng thế, xinh đẹp và thông minh, nhưng lâu lắm rồi chưa ai làm cho bố bận lòng cả. Chỉ duy có một điều, cô nhạy cảm và lẳng mạn. Bố cũng nhạy cảm và lẳng mạn.

Họ yêu nhau.

Tôi không ích kỷ vì sợ mất bố, tôi biết với bố tôi quan trọng đến thế nào. Nhưng với tôi, và cả với bố nữa, mẹ là một hình ảnh tuyệt vời bất di bất dịch. Giờ cô cũng thế. Cô có tất cả những gì mẹ có, và cô xuất hiện trong đời bố trong lúc bố đơn độc. Tôi sợ vị trí của mẹ trong trái tim bố không còn vẹn nguyên nữa. Tôi rất sợ.

Mà cũng có thể vì tôi quá yêu quý cô. Chúng tôi thân thiết với nhau như chị em. Tôi sống khép kín. Lòng tôi chỉ thật sự mở ra từ khi có cô. Không chỉ môn tiếng Anh, cô dạy tôi biết lắng nghe cuộc sống. Cô kéo tôi ra khỏi cái phòng mờ mờ chất đầy sách và bức chân dung của mẹ - bức tranh bố vẽ ngày hai người mới yêu nhau, bay đến một bầu trời cao hơn, rộng hơn mà ở đó, tôi thật sự quên đi những mất mát đau đớn tột cùng đã hằn in vào lòng tôi. Đó là hình ảnh bố khóc rưng rức trong vòng tay mẹ, mẹ gầy guộc xanh xao, cố gắng mỉm cười và dỗ dành bố như một đứa trẻ: “Mạnh mẽ lên anh!”. Đó là khi mẹ ngồi bên cửa sổ, như một ngọn nến lay lắt trong gió viết cho tôi những bài thơ và những trang nhật ký cuối cùng. Có những lúc tôi đã thật sự quên đi. Cô tuyệt vời quá. Với tôi, mẹ kế là một cái gì đó tôi không phản đối nhưng không chờ đợi. Đó là một sự chấp nhận. Nhưng tôi không muốn người tôi yêu quý như cô có mặt trong đời tôi chỉ như là một sự chấp nhận miễn cưỡng.

Bố không nói gì với tôi. Cô cũng không. Có lẽ họ chờ đợi một thời điểm thích hợp. Tôi cũng vờ như không biết. Đó là một khó khăn tột cùng, tôi phải giấu một điều gì đó trong lòng, mà không thể nói với hai người tôi yêu quý nhất, hai người luôn luôn ở bên tôi. Tôi hay ra mộ mẹ. Dạo này ngoài mộ mẹ lúc nào cũng có những bó cúc trắng tươi nguyên và một đồng tàn thuốc. Là bố! Tôi thương bố nhiều hơn.

Tôi cũng thương cô nhiều hơn. Tôi biết đó là một tình yêu thật sự. Cô có nhiều người theo đuổi, nhưng người cô chọn là bố tôi - một nhà báo lương vừa đủ ăn, có một đứa con gái, góa vợ và hơn cô nhiều tuổi. Nhưng tôi chẳng làm gì cả. Có đôi lúc

tôi muốn làm gì đó. Chỉ cần tôi nói một lời, rằng tôi biết hai người yêu nhau, rằng tôi không hề phản đối, có thể họ đã nhẹ lòng đi biết bao nhiêu, có lẽ họ không phải sống trong nhiều lo nghĩ như bây giờ. Nhưng tôi im lặng. Có một tiếng nói nào đó chi phối tôi, có lẽ là tiếng nói của cái tôi ích kỷ, rằng họ cứ tự nhiên đến với nhau đi, và tôi sẽ là nạn nhân, tôi sẽ có quyền gào thét, có quyền yêu sách, có quyền làm cho họ đau khổ. Nhưng tôi biết bố và cô không làm thế. Bởi đơn giản, họ đều yêu tôi.

Bố hay nhìn lên tôi. Cô cũng vậy. Ánh mắt họ làm tôi cảm thấy đau lòng. Cô bảo rằng khi ta yêu một ai đó, ta không thể không đau lòng khi thấy họ bồn chồn, dằn vặt. Họ đã không muốn tôi đau lòng, nên họ chỉ dám nhìn lên tôi thôi. Còn tôi thì làm cho họ đau lòng thật sự. Mỗi lần như thế, tôi vội vàng lảng tránh, tôi sợ tôi sẽ yếu mềm, và để cho mọi chuyện xảy ra một cách quá nhanh chóng. Tôi chạy trốn những ánh mắt ấy bằng cách trốn mãi trong phòng sách và nhìn chân dung mẹ.

Tôi muốn mình tàn nhẫn và lạnh lùng hơn. Mẹ ơi, sao bố mẹ lại sinh ra con yếu đuối thế này! Nhưng mẹ không nhìn tôi, ánh mắt mẹ xa xôi lắm. Bên tôi chỉ có quyển nhật ký của mẹ. Gió thổi loạt xoạt. Mắt tôi nhoè nước...

...Con gái yêu của mẹ, mẹ mong con biết yêu thương... dù có chuyện gì xảy ra, con cũng phải hiểu và yêu bố...

Cô đến chào tôi một ngày nắng. Cô bảo rằng cô sẽ đi, đến một nơi rất xa, ở đó bầu trời rất rộng. Sự nghiệp và tình yêu cũng thế, bao la và nhiều lựa chọn lắm nhóc ạ! Tôi thấy mình muốn bật khóc. Tôi không muốn cô ra khỏi cuộc đời tôi. Còn bố nữa, bố sẽ ra sao nếu thêm một lần nữa, người bố yêu ra đi. Tôi lặng lẽ nắm tay cô. Cô nhìn tôi, cái nhìn làm tôi đau đớn, cái nhìn chờ đợi, cái nhìn muốn tôi biết rằng giờ đây mọi sự quyết định nằm trong tay tôi. Nhưng tôi không làm gì cả. Tôi đã không nói

rằng cô hãy ở lại, rằng bố rất cần cô, và cả tôi nữa. Cô cũng có đủ can đảm để nói với tôi rằng cô rất cần có bố đâu.

Cô không nói với tôi cô đi ngày nào. Bố càng không biết. Tôi cố gắng để mình bàng quan yên lặng, làm như tôi không biết gì, nhưng tôi đã thua. Tôi thua cái con người yếu đuối trong tôi. Một ngày mưa, tôi băng mình chạy đến những nơi có liên quan đến cô mà tôi biết, trở về với một mảnh giấy nhàu nhĩ trong tay, mảnh giấy ghi ngày giờ chuyến bay của cô.

Nhưng lúc trở về, tôi không đưa mảnh giấy và nói mọi chuyện với bố. Tôi nhét mảnh giấy vào một cuốn sổ tay của bố, trong hàng chục cuốn sổ tay bừa bãi trên bàn. Nếu bố mở ra, nếu cái gì đó khiến bố mở cuốn sổ này ra, bố sẽ làm việc bố cần làm. Còn con, con chỉ can đảm thế này thôi bố ạ! Tôi thấy sợ bản thân tôi.

Bố không mở cuốn sổ tay ấy ra. Tôi đã ngóng chờ, trái tim tôi run lên mỗi khi bố ngồi vào bàn làm việc và thấy một cái gì đó tựa như là niềm thất vọng khi bố xếp dọn đồng tài liệu và lướt qua cuốn sổ tay đen đen ấy một cách thờ ơ. Nhưng tôi ngồi yên.

Ngày cô đi, gần sát giờ bay, tôi mới thốt thức nói ra với bố. Bố nhìn tôi, nhưng không phải là cái nhìn giận dữ oán trách. Ánh mắt bố ngẩn ngơ rồi dùng đục và đũa lên. Rồi bố mỉm cười một cách gượng gượng và ngồi vào bàn làm việc, giấu khuôn mặt sau xấp bản thảo, làm như không có chuyện gì xảy ra. Tôi gào lên. Bố ơi, bố nhanh lên, con van bố, cô sẽ đi mất thôi! Bàn tay bố run run. Nhưng bố ngồi yên, như tôi đã không làm gì khi thấy bố và cô tuyệt vọng vậy. Tôi như cuồng lên. Tôi hất đồng giấy tờ ra khỏi tay bố, những tờ bản thảo bay khắp nhà. Bố vẫn ngồi yên, chịu đựng. Ngày nghiêng đi...

Mẹ ơi, tại sao con lại khóc thế này, sau khi con đủ lạnh lòng để hất hạnh phúc khỏi tay bố?

Tôi xin bố tha thứ cho tôi. Bố mỉm cười xa xôi. Không ai có lỗi cả. Cuộc sống sắp xếp mọi sự diễn ra như thế, ta không thể làm khác đi được.

Tôi nhận ra tôi yêu bố. Tôi đã yêu bố rất nhiều, nhưng chưa bao giờ nhiều như thế.

Những ngày sau khi thi đại học, mỗi chiều bố thường đưa tôi ra ngoại ô ngắm bầu trời. Bố bảo bầu trời cao và rộng ấy, bầu trời mà bố và mẹ đã vun xây từng ngày với tất cả yêu thương là dành cho tôi. Thế bầu trời của bố là đâu hả bố? Là đôi mắt con! Tôi mỉm cười, nhớ lại cảm giác lần đầu tiên khi bố nhìn thẳng vào mắt tôi và nói: “Bố sẽ luôn bên con suốt cuộc đời này!”, như bố đã từng nói với mẹ, như bố đã không kịp nói với cô.

Đôi khi tôi ngược nhìn bầu trời. Trời rất xanh và cao. Rồi tôi tự hỏi không biết cô đang làm gì giữa bầu trời của cô, nhiều cơ hội và lựa chọn. Chỉ có bố là vẫn thế, vẫn sống lặng lẽ trong bầu trời bé nhỏ của mình, ôm ấp, đợi chờ bóng hình những người mà bố yêu, giấu kín một nỗi cô đơn không bao giờ chia sẻ được.

Cầu vồng con nhộng

Tôi mang trong mình một chứng bệnh gì đó. Cũng không rõ lắm, nhưng ngày nào cũng phải uống thuốc thì rõ là bệnh. Tôi thường ngồi tưởng tượng đến một ngày tôi sẽ chết, phải, chết như hầu hết các nhân vật ốm yếu xanh xao, suốt ngày phải ngồi trong nhà và uống những viên thuốc đắng nghét trong truyện. Khi tôi vừa nằm xuống, hẳn nhiên, người bạn thân nhất sẽ đem kỷ niệm của hai đứa ra nhìn, nước mắt len len chảy trên môi (vì nhân vật chính là tôi, trước khi chết đã dặn nó không được khóc). Thì truyện vẫn thường xảy ra như thế, không phải sao?

Một cảm giác sợ hãi xâm chiếm lấy tôi. Tôi sợ không dám hỏi mẹ. Những bà mẹ trong truyện đều khóc khi nghe đứa con bé bỏng hỏi về cái chết. Nỗi sợ hãi ấy ám ảnh tôi rất lâu cho đến một ngày tôi nhận ra là các nhân vật chính đều ra đi với một nụ cười trên môi. Chẳng lẽ tôi lại hèn nhát đến mức sợ cái chết?

Nhưng tôi chưa tìm được một nhân vật “bạn thân” nào. Những đứa trẻ con trong xóm chẳng có đứa nào như trong truyện, chịu lèn tay qua cửa sổ để làm quen với đứa bé yếu ớt như tôi cả. Chúng không cho sự có mặt của tôi bên cửa sổ là đáng quan tâm. Tôi lủi thủi một mình trong ngôi nhà rộng tênh.

Rồi tôi cũng tìm ra được một trò tiêu khiển. Mỗi ngày, khi mẹ phát cho tôi những viên thuốc con nhộng đủ màu, xanh đỏ vàng hồng, tôi giấu biệt trong túi sau khi vờ uống một cách ngoan ngoãn. Mẹ không thấy tôi giấu thuốc vào học tủ quần áo như những lần trước đây thì tỏ ra mừng rỡ. Nhưng đến khi mẹ đi, tôi bắt đầu trò chơi của mình.

Ngồi bên cửa sổ đầy nắng có những cái song sắt thật to, tôi thò hai tay ra ngoài và tách đôi con nhộng. Một thứ bột màu

trắng bay ra, đẹp như một làn khói từ chiếc lọ kỳ diệu trong tay nàng công chúa - tôi. Tiếp một viên nữa, một viên nữa... những giây phút vui vẻ ngắn ngủi. Tối hôm ấy tôi hỏi mẹ tại sao dạo này uống ít thuốc vậy, bà nhìn tôi ngạc nhiên và cố đoán.

Có một đứa trong bọn nhóc chơi đùa trên vỉa hè chú ý tới trò chơi thú vị của tôi. Thật không mong đợi, nó là thằng to béo và đen đúa nhất bọn. Tôi không nghĩ “bạch mã hoàng tử” sẽ khóc khi tôi chết có hình dạng khó ưa như vậy, mặc dù nó có vẻ rất oai phong, bọn nhóc nghe nó rầm rập chỉ cần một cái lù mắt. Nhưng có còn hơn không, cho nên khi nó rón rén lại gần song cửa thì tôi chẳng buồn sập cửa lại, cứ tiếp tục trò chơi của mình.

- Mà đang làm gì đấy?

- Chơi!

- Tại sao mà không uống thuốc mà đem phá?

- Vì trước sau gì tao cũng phải chết! - Tôi hạ giọng thì thầm bí mật.

- Chết? - Thằng béo thì thảo lặp lại, ra vẻ hoảng sợ thật sự. Rồi nó quay lưng chạy biến. Tôi tiu nghỉu. Sao lại có một kẻ tỏ thái độ như thế khi có một người sắp chết?

Hôm sau, thằng béo quay lại với một đám lâu la sau lưng. Bọn kia nhìn tôi e dè sợ hãi. Tôi nghe tiếng bọn nó thì thầm:

- Đúng là nó sắp chết rồi mày ơi! Coi kìa, da nó xanh lét.

Một đứa tỏ ra am hiểu:

- Hình như nó bị ung thư. Má tao nói ai bị ung thư mới chết!

Tôi nghe thì hơi sờ sợ, vì chưa biết ung thư là cái gì, và nhìn xuống công nhận da tôi xanh lét. Nhưng dù sao tôi đã chuẩn bị cho điều này rồi cơ mà, đừng cảm lên tôi! Nghĩ vậy, tôi không run nữa. Một điều thú vị khác, tất cả bọn chúng đều tin là tôi sẽ chết, không chút nghi ngờ. Nhưng, tại sao phải nghi ngờ một sự thật?

- Mày muốn ăn chum ruột không? - Thằng béo quệt mũi.

- Có, mà ở đâu? - Tôi ngạc nhiên.

- Hái! Tụi tao hái cho mày ăn!

Tôi trở mắt. Tôi không quen ai trong đám, còn thằng béo tôi vừa nói được vài câu, nên chẳng có lý do gì tôi được đặc quyền ấy.

- Vì mày sẽ chết! - Nó thì thầm.

Từ hôm đó, tôi mặc nhiên trở thành một bà chúa. Tôi muốn ăn gì, chơi gì cũng có mấy đứa lóc chóc bu quanh hết lòng phụng sự. Cũng không hẳn vì chúng nó thấy tội nghiệp con bé “sẽ chết”, mà là chúng sợ thằng béo. Có lần khi tôi bảo muốn ăn me, thằng béo chạy đi một lúc lâu. Lát sau bọn nhóc cầm me về cho tôi, không thấy nó đâu cả. Bọn kia thì thảo:

- Anh béo bị đau tay, chạy về nhà rồi.

Hôm sau nó xuất hiện trước mặt tôi với cái tay băng trắng lố và nụ cười méo xệch:

- Cành cây tao bám nó bị suy dinh dưỡng y như mày, gãy luôn!

Tôi nghe mũi mình cay cay, không biết nói sao.

Mặc, dù sao tôi cũng không sống được bao lâu nữa. Đạo này mẹ cho tôi uống nhiều thuốc hẳn. Tôi cho đó là dấu hiệu khi

bệnh trầm trọng. Những con nhộng rỗng qua mỗi lần chơi xếp đầy một hộp đựng thuốc ho bằng sắt.

- Tao gần chết! - Tôi nói với thằng béo.
- Ủ - Tôi cảm nhận được nó hơi buồn bã.
- Mà không được khóc! - Tôi cao giọng, bắt chước trong truyện.
- Ủ! - Nó gật đầu.
- Đây là kỷ vật của tụi mình! Mà sẽ đem nó ra coi sau khi tao chết.

Tôi trịnh trọng đưa nó cái lọ đựng những con nhộng rỗng đủ màu. Thằng béo nường nhẹ, mắt ngân ngấn làm tôi cũng muốn sụt sịt theo. Nó mở hộp ra, cầm những con nhộng rỗng lên.

- Nó nhiều màu giống cầu vồng.

Quả thật những vỏ nhộng đủ màu tạo nên một mảng lộn xộn đẹp mắt, và thằng béo cho đó là cầu vồng. Lần đầu tiên tôi thấy sợ chết.

- Mà sẽ không chết đâu! Tao sẽ cầu nguyện với cái cầu vồng trong hộp sắt này! Mà không chết! - Nó nhìn tôi.

Tôi không chết thật.

Nhà tôi chuyển đến một căn hộ mới khá xa nhà cũ trước khi thằng béo kịp thấy tôi “chết”. Hôm đó nó đang ở quê ngoại ăn cưới ông cậu. Khi nó đi tôi đã hứa rằng sẽ đợi nó về. Nhưng quyền quyết định thuộc về ba mẹ, và tất nhiên hai người chẳng biết đến lời hứa nào cả. Trước khi đi, tôi lấy phấn nguệch ngoạc lên cánh cửa sổ thằng béo hay đu lên: “Tao chưa chết! Tao chỉ chuyển nhà thôi”.

Khi lớn lên, biết được những viên thuốc con nhộng ấy chỉ là vitamin, vì con bé tôi ốm yếu và biếng ăn, tôi đã bật cười, cười sặc sụa, cười như điên. Mỗi lần xem phim Hàn Quốc, nam nhân vật chính chăm sóc cho một cô nàng sắp chết đi vì ung thư, lũ bạn tôi lại xuýt xoa: “Trời ơi, lãng mạn quá!”, chỉ thiếu chút nữa là cầu mong cho mình ung thư để “y như trên phim”. Tôi tự hào hơn nhiều. Tôi cũng từng được như thế, dù “hoàng tử bạch mã”

của tôi béo tròn và đen thui, nhưng “chàng” đã biết thực hiện những nguyện vọng cuối cùng của tôi một cách lãng mạn, tận tụy không thua gì trên phim, và quan trọng “chàng” đã cho tôi một niềm tin mới mẻ vào cầu vồng là những con nhộng đủ màu trong hộp thuốc ho bằng sắt. Nó xua tan đi cảm giác lo sợ về những viên thuốc và nước da trắng xanh, căn nhà vắng lặng, ngoài ô cửa là lũ trẻ cùng lứa chơi đùa, làm tôi nhận ra tôi yêu cuộc sống này biết bao nhiêu.

Nhưng cũng có đôi lúc tôi băn khoăn, không biết sau khi tôi chuyển nhà đi có cơn mưa nào không. Tôi tưởng tượng những vệt phấn trên cửa sổ đã bay mất, và “hoàng tử” của tôi ngồi dựa vào cánh cửa sổ, nước mắt chảy dài, tay ôm hộp thuốc ngậm ho chứa đầy con nhộng rỗng cháy bỏng một ước mơ về cầu vồng...

Dưới hàng cây mùa đông

“Duy, con cần tập trung hơn!” - Giọng ông thầy giáo già khàn khàn vang lên phá vỡ màn im lặng ảm đạm chỉ độc tiếng chì chạy sột soạt trên giấy trong căn phòng hơi tối. Tiếp đó là tiếng ho khúc khắc. Hân ngẩng lên liếc sang theo phản xạ rồi lại cặm cùi với bài vẽ của mình. Những mảng sáng rọi yếu ớt vào căn phòng, đọng một vệt trên chóp mũi hếch đỏ ửng vì lạnh của Hân, mờ những vết tàn nhang màu nâu nhạt. Những sợi tóc ánh nâu mỏng như tơ thỉnh thoảng bị cơn gió hất tung lên. Cô bé co ro trong chiếc áo len màu tía, cái khăn len trắng to dày quấn quanh cổ như một pháo đài kiên cố mà những sợi tua cũng đang bắt chước tóc chơi trò tung mình, trán hơi nhúu lại với một vẻ tập trung đáng sợ. Duy lúng búng hồi lâu trong mồm “Vâng ạ!”, kẹp mạnh cây chì trong bàn tay tê buốt vì lạnh. Bài vẽ tượng đầy những nét lỗi.

Ông thầy già lập cập đi từ phía nhà sau, tay cầm một ấm trà còn đang bốc khói. Hơi nóng như tê cứng đi khi chạm vào không khí lạnh buốt, mất hút.

- Một ngày lạnh như hôm nay thì việc duy nhất nên làm là nghỉ sớm và uống một tách trà nóng, bởi cảm xúc và ý chí đã bị đóng băng mất rồi!

Lại ho khúc khắc sau nụ cười ảm. Chỉ chờ có thế, Duy vội vàng cất giá vẽ và thu dọn chì tẩy. Hân cũng làm việc ấy, nhưng chậm rãi hơn và không tỏ vẻ quá sung sướng như Duy. Ba thầy trò ngồi bên chiếc bàn con cuối phòng, sưởi ấm bàn tay qua những cái cốc gốm đang bốc khói. Thầy tháo kính, hớp một ngụm nhỏ, mắt dõi ra con đường vắng thênh lộng lộng gió.

- Năm nay lạnh hơn tất cả những mùa đông mà thầy trải qua trên cái thành phố cao nguyên này!

Hai đứa ngẩng lên, cười nhẹ. Những lúc ông họa sĩ già đôi mắt xa xôi như thế này, việc duy nhất nên làm là ngồi yên lặng lắng nghe. Duy so vai kéo phéc-mô-tuya chiếc áo gió lên cao tận cổ. Hân ngồi mân mê cốc trà, bàn tay gầy guộc nổi gân xanh có những ngón dài và mảnh lấp lánh một chiếc nhẫn trơn bé xíu bằng bạc. Chiều trôi qua nhẹ nhẹ. Xoay quanh là một vài cảm xúc về mùa đông và chuyện thi cử của hai đứa. Ba cốc trà đã nguội ngắt và cạn đến đáy.

- Duy sẽ đưa con về Hân à! Hôm nay con nán lại hơi trễ. Đường lạnh và vắng!

Hân dạ, bé xíu ở trong cổ họng. Duy mở khóa xe đạp, tiếng “cách” khóa bật ra cũng khô khốc và lạnh buốt. Chào thầy, Hân lặng lẽ ngồi lên yên sau. Duy gò lưng một cú nhấn pê-dan thật dài, cái phòng tranh cũ kỹ có ông họa sĩ già nua và cô độc thoáng một cái nằm lại sau lưng. Gió cuộn những chiếc lá khô trên vỉa hè xoay vòng từng đợt, và những hàng cây trơ trọi oằn mình dưới bầu trời chiều mùa đông màu ghi xám. Yên lặng. Chỉ có tiếng gió ngược chiều làm mắt Duy cay nhòa và tiếng bánh xe xé gió băng lên. Hân nhẹ bẫng và ngồi yên tựa một chú mèo con ngoan ngoãn, không hé răng lấy nửa lời.

Phòng tranh nhỏ ở cuối con đường vắng của ông họa sĩ già độc thân mang một vẻ cũ kỹ và trầm mặc, giống như chủ nhân của mình. Đó là một căn nhà có một gác lửng bằng gỗ, trên lan can có đặt một vài chậu bonsai khảnh khiu và ốm yếu. Phòng trước, ông dùng để dạy vẽ và trưng bày những bức tranh cũ kỹ không biết đã được vẽ từ bao nhiêu năm về trước của mình, gian sau là bếp và căn gác lửng là nơi ông ngủ và đọc sách. Phòng khách giản tiện bằng một cái bàn nhỏ và mấy chiếc ghế gỗ ở góc phòng tranh. Còn lại là la liệt những bức tượng mẫu bán thân, một cái ngăn kệ trần cũ kỹ chất đầy màu, bảng vẽ, chì gầy, giấy nhám, khung gỗ... với một vài vệt dầu sơn lưu cữu.

Đôi khi Hân mang đến một bó hoa cúc áo vàng nhạt, lặng lẽ cắm vào một cái cốc đặt trên bàn thầy làm cho căn phòng có vẻ ấm áp hơn.

Học trò của thầy không chỉ có hai đứa. Tuy nhiên số lượng ấy tăng vào mùa hè và giảm sút đáng kể khi năm học đã bắt đầu, với những đứa có tâm niệm “học vẽ cho vui”. Số còn lại, có ý định theo ngành Mỹ thuật thì lại nhảy sang một ông thầy giáo trẻ hơn đang giảng dạy chuyên môn và nghe nói có vẻ chắc cú trong việc luyện thi, vì ông ấy treo một dãy danh sách những học trò đã qua tay mình đậu vào các trường Mỹ thuật kín cả bức tường, chen chúc trong một cái phòng nhìn thấy đầu người rõ hơn đầu tượng, học xong vuốt mồ hôi dọn dẹp dụng cụ đứng đây, mỗi đứa đóng hai chục nghìn rồi lần lượt ra cửa. Thế đấy, không ai dám “gửi trọn niềm tin” cho ông họa sĩ già chậm chạp, kỹ lưỡng và có vẻ thiếu cập nhật này. Học xong cuối tháng trả thầy bao nhiêu cũng được. Thời này làm gì có ai nhân từ thế. Theo kiểu ấy thì chỉ có thể là “tiền nào của nấy” mà thôi. Nghĩ bụng như thế, từng lượt, từng lượt học sinh bỏ đi, và đến mùa đông thì còn trơ trọi hai đứa, mà theo bọn nó thì cũng hơi gàn gàn theo vị sư phụ của mình: ít nói, ít cười và chỉ biết cắm mặt vào bảng vẽ, là Duy và Hân.

Duy theo thầy từ năm lớp mười. Hai năm rưỡi, ông thầy già khó tính vẫn bắt Duy rèn luyện từng chút một những điều cơ bản, kiên trì và nhẫn nại, sẵn sàng bảo cậu vẽ lại nếu bức vẽ có một nét lỗi nhỏ. Khi tất cả những đứa bạn rời đi, Duy vẫn ở lại, vì một mối dây ràng buộc vô hình nào đó trong tâm cảm. Đến bây giờ, cái phòng tranh be bé và tồi tối này thân thuộc với Duy hơn bất cứ thứ gì, từ mùi dầu hăng hăng, mùi gỗ ngai ngái của những bảng vẽ cắt bằng ván ép và cả cái mùi ẩm mốc cũ kỹ toát ra từ những bức tranh trên tường. Hân bằng tuổi Duy, nhưng vào sau một năm. Tuy nhiên cô bé là một tài năng bẩm sinh. Ông thầy già khắt khe chưa bao giờ khen Duy nhưng đã buột mồm “Khá lắm!” khi quan sát Hân vẽ từ phía sau lưng. Hân

lặng lẽ như một cái bóng, ghép vào bức tranh hai người lặng lẽ là thầy và Duy, trở thành một không gian im ắng đến đáng sợ. Họ là những người sống nhiều bằng nội tâm, ai cũng có những nỗi niềm của người đó và điều duy nhất nên làm là giữ nó thật chặt trong lòng.

Học cùng rất lâu nhưng chưa bao giờ Duy nói chuyện với Hân. Chỉ là một vài câu trao đổi cần thiết. Ngay cả lời chào cũng được giản tiện bằng một cái gật đầu. Ai có không gian riêng của người ấy dù ngồi gần sát nhau trong cái phòng chật, là những bức tranh. Không gian ấy rộng và đầy những điều làm ta chìm đắm, say mê. Thảng hoặc, khi ngồi lại bên nhau và ngừng vẽ, chúng cũng cần một trung gian là những suy niệm của thầy. Ra về, im lặng và xa lạ, như chưa hề quen nhau. Duy thường thấy cô bạn nhỏ bé, gầy guộc và có nhiều điều khó hiểu đi bộ dọc con đường sau giờ học, đầu hơi cúi, mắt như đang nhắm đếm từng viên gạch lát trên vỉa hè. Không dám chạm vỡ cái khoảnh khắc riêng tư ấy, cậu thường phóng qua, nhanh như thể vô tình. Không bao giờ Hân ngẩng lên.

Cho nên lúc này, lần đầu tiên không phải ngồi vẽ, không có sự có mặt của thầy, chỉ một mình Duy và Hân cùng về thì Duy cảm thấy đó là một điều đặc biệt lắm rồi, và Hân không nói gì thì cũng chỉ là một việc bình thường như nó vẫn xảy ra đó thôi.

- Cho mình xuống ở ngã tư.

Hân nói nhỏ. Câu này không tính, vì nó là một câu trao đổi cần thiết. Duy khịt mũi thay cho câu trả lời, vẫn cảm cúi đầu. Bỗng nhiên cậu hắt hơi thật to và có cảm giác chóp mũi mình cũng bắt đầu đỏ ửng lên. Hân lên tiếng, giọng nói mơ hồ và có vẻ như không chú ý lắm về việc mình đang nói gì: "Cậu nên choàng thêm một chiếc khăn nếu không muốn bị cảm lạnh!". Nhưng nó khiến Duy có cảm giác mới lạ. Đó không phải là một lời trao đổi cần thiết, dù được thốt lên một cách không hề lưu

tâm lắm. Cái lạnh đọng trên mặt tan ra thành một nụ cười. Nhưng Duy không biết làm gì khác ngoài chuyện âm ừ.

Dừng lại ở ngã tư, Duy cố gắng bóp phanh thật nhẹ để cô bạn khỏi ngã dúi, dù thói quen của cậu thường là đạp nhanh và thẳng đến cháy đường.

- Cảm ơn cậu! - Hân nói nhanh và quay lưng.

Vẫn là một lời trao đổi cần thiết. Khi Duy lúng búng xong “Không có gì” thì Hân đã quá xa để nghe thấy. Duy xóc lại cái túi chéo bên hông, thấy Hân rẽ vào một ngôi nhà nhỏ trông có vẻ buồn bực và tạm bợ. Quay xe trở về nhà dòng, Duy mỉm cười nhẹ nhàng giải thoát bớt những ranh giới, khoảng cách trong lòng. Cậu được các cha và các thầy trong dòng nuôi dưỡng từ hồi bé, bởi một lời cậy nhờ của bà mẹ trẻ khốn khổ mất chồng. Từ một nơi rất xa, đôi ba lần bà viết thư cho các cha dòng thăm hỏi, và xin phó thác Duy cho các ngài một thời gian nữa. Bà đang cố thu xếp mọi sự để đón Duy về, nhưng không biết là bao lâu nữa. Duy không buồn, không vui, cũng không đợi chờ bởi mẹ không lưu lại một vết gì rõ nét trong ký ức nghèo nàn của mình. Tuy nhiên cũng nhẹ nhàng hơn khi biết mình vẫn còn một người thân thuộc. Con đường trở về tu viện quen thuộc và vắng lặng như tờ, chỉ một mình Duy với những ý nghĩ về cô bạn kỳ lạ cứ miên man và loang ra như vết mực ướm. Thật lạ là Duy đã từng nghĩ Hân là một cô tiểu thư mong manh và hơi cao ngạo.

Hân đến, mang hai túi xộp to. Hai cái khăn len màu cà phê, một đặt trên bàn thầy và một để nhẹ bên cạnh Duy khi cậu đang vẽ:

- Tặng cậu.

Cô bé quay sang lúng búng giải thích với thầy:

- Dạo này con đang thử việc đan móc...

Thầy nhìn Hân hồi lâu, nói một cách xúc động:

- Cảm ơn con!

Duy ngẩn ngơ và lúng túng trước cử chỉ bất ngờ của cô bạn, cũng lắp bắp theo thầy:

- Cảm... cảm ơn cậu!

Tặng khăn không phải là một việc bắt buộc phải làm, cũng như một câu trao đổi thông thường. Nhưng chắc chắn nó không hàm chứa nhiều điều đặc biệt, Duy mau chóng dằn lòng mình. Mắt thầy ngân ngấn nước:

- Thầy đoán cái cảm giác có một đứa con gái lớn là như thế này...

Hai đứa im lặng. Thầy từng kể về một vụ tai nạn giao thông, người vợ cùng đứa con gái lên bảy hồn nhiên, hay nói líu lo của thầy mãi mãi không trở về nữa.

- Còn Duy, thầy nghĩ con có cảm giác khác! - Ông đổi giọng vui tươi khi nhận ra mình vô tình mang đến những suy nghĩ ái ngại cho hai đứa trẻ. Duy ngượng ngùng. Hân thản nhiên với bài vẽ chưa hoàn tất.

- Cảm ơn con lần nữa! Chắc ba mẹ của con cũng rất hạnh phúc với một chiếc khăn ấm áp như vậy!

Thầy quàng khăn ngang cổ, quay lại nhìn Hân. Bỗng nhiên cây bút chì trên tay Hân rơi xuống, đầu chì chạm nền nhà gãy rời ra. Một nỗi xúc động mạnh lặn trên đôi mắt lạnh lùng của cô bé. Thầy ngạc nhiên rồi bước đến bóp nhẹ vai Hân:

- Con ổn chứ?

Mọi điều vụt qua rất nhanh. Hân định thần, nhặt cây bút chì lên:

- Vâng, con ổn!

Duy lặng lẽ đưa cho Hân cây chì mình đang dùng, lấy nhanh đường như giật phắt cây bị gãy và cúi húi đứng lên đi tìm con dao gọt. Hân lúng túng "Cảm ơn". Cậu nói nhỏ, đôi khi không cần chuyện gì cũng phải theo khuôn phép, cảm ơn và xin lỗi. Sau đó Duy nhận ra đây cũng không phải là một câu trao đổi thông thường.

Thầy đã đi ra sau từ lúc nào, lạch cạch tiếng ông bắc nước pha trà.

Khi Duy siết thắng thật nhẹ cạnh bên Hân đang thả hồn đếm gạch trên vỉa hè, cô bạn có vẻ ngạc nhiên.

- Mình đưa Hân về! Mùa đông ngày nào chả lạnh và vắng!

Thoáng ngạc nhiên, Hân toan từ chối nhưng không hiểu sao lại gật đầu. Nếu Hân có thể tặng Duy chiếc khăn thì tại sao cậu ấy không thể làm một việc đơn giản là đưa Hân về.

- Cậu đưa bảng vẽ đây! - Duy nói rồi lấy bảng vẽ trên tay Hân đang khư khư trước ngực đặt vào giỏ xe, bên cạnh cái bọc đựng chiếc khăn len. Chiếc xe trôi lặng lẽ dưới những hàng cây mùa đông. Vẫn không ai nói gì.

Ngã tư. Duy dừng xe. Hân cảm ơn và đi nhanh vào ngôi nhà cũ kỹ tạm bợ, vẫn không khác lần trước. Duy đi được một đoạn với những suy nghĩ miên man về cô bạn gầy guộc thì nhận ra Hân quên chưa lấy bảng vẽ. Cậu quay đầu lại, đập mải miết. Nhưng Duy dừng lại khi Hân bước từ bên kia đường, dáng đi tất tả vội vàng. Cô bạn nhấn chuông căn biệt thự sang trọng. Có một người ra mở cổng, đợi đến khi Hân vào khuất mới lục tục khóa lại. Hân bé nhỏ đến chơi với, lọt thỏm vào cái khung tranh là cánh cửa lớn bằng gỗ chạm khắc tinh xảo. Bàn chân chống xuống đường của Duy tê dại. Cô là con gái của ông chủ đại lý phân phối xe máy Đại Phát lớn nhất thành phố. Ông ta sắp sửa ly dị vợ vì một cô gái trẻ đẹp chỉ hơn con gái ông ta vài tuổi. Bà vợ để trả thù cũng lao vào ăn chơi, đốt tiền trong các sân tennis, vũ trường với những gã trai trẻ sống đồng bóng và thích dựa dẫm. Thành phố nhỏ, những vụ ăn chơi trác táng và chuyện tình cảm nhập nhằng của vợ chồng ông Đại Phát được người ta truyền miệng như một thí dụ sinh động cho “những thảm họa bắt nguồn từ tiền bạc”. Có lẽ Hân giấu Duy và thầy vì điều đó.

Cậu bé mười bảy tuổi quay lại phòng tranh của ông họa sĩ già, ngạc nhiên và hụt hẫng. Duy tự dằn vò mình không quan tâm

đến cô bạn nhỏ bé, gầy guộc và câm lạng kia một cách đúng mức, sau hơn một năm trời biết nhau. Điều đó pha trộn với những cảm xúc mới mẻ bắt đầu xuất hiện trong lòng Duy thành một đồng hỗn độn không thể nào đối mặt. Ông họa sĩ già gỡ kính, vuốt mặt. Đôi mắt ông đỏ kè:

- Tội nghiệp con bé!

Hai cốc trà trên bàn đầy nguyên.

Duy chưa bao giờ dùng chiếc khăn len Hân tặng. Cậu treo nó lên móc, ngắm nghía một lát và cất cẩn thận vào tủ. Thầy Toàn, một tu sĩ trẻ thân thiết với Duy bắt gặp khi vào phòng Duy chơi sau giờ kinh tối.

- Của một cô bé? - Giọng Bắc trầm ấm và đôi mắt thầy nheo nheo dò hỏi.

Duy ngượng ngùng, tay cứ xoắn mãi vào nhau.

- Trước khi đến với Chúa, thầy cũng là một cậu trai mười bảy tuổi, nhóc ạ! - Thầy bật cười - Trời lạnh, mà khăn quàng người ta tặng thì không phải để ngắm, nhỉ!

Rồi ông quay sang những bức vẽ Duy bày bừa trên bàn, hỏi Duy về chuyện thi Đại học Mỹ thuật. Cậu nói một cách say mê về một công ty quảng cáo sau này. Thầy gỡ kính lau thật kỹ.

- Các cha dòng đã quyết định sáng suốt. Chúa không gọi con!

Duy yên lặng, mỉm cười hơi buồn, nhưng khẳng định một sự thật.

Khi Duy dắt xe ra cổng, thầy Toàn đang tĩa cây. Ông mỉm cười khi nhìn thấy chiếc khăn màu cà phê quấn quanh cổ Duy, trông rất hợp với chiếc áo len trắng.

- Ấm nhỉ!

Duy nhe răng cười, chào thầy rồi leo lên xe phóng nhanh. Tiếng ông lắc đầu, gọi với theo:

- Cái thằng, chậm chậm thôi!

Duy bước nhẹ vào căn phòng quen thuộc, hơi ngượng ngùng với cái khăn Hân tặng trên cổ. Cô bé ngược lên nhìn, mắt ngơ ngác, vô hồn, khẽ gật đầu chào rồi lại cúi vẽ. Một phản ứng không mong đợi. Nhưng Duy không quan tâm lắm khi nhận ra đôi mắt Hân hoe đỏ. Cậu lẩn xuống nhà dưới, đứng cạnh ông thầy đang lập cập pha trà bằng bàn tay run rẩy và không tập trung:

- Nó đã khóc và kể cho thầy nghe mọi chuyện! Thầy không biết nói gì.

Duy bước lên, kéo ghế ngồi xuống bắt đầu công việc quen thuộc. Cậu len lén liếc sang Hân, cô bé dường như vẫn đang thổn thức. Bài vẽ đầy những lỗi cơ bản, và cây bút chì như không ai điều khiển dưới tay Hân. Nó chạy lung tung và để lại những đường hằn đậm đen.

- Hân à, sẽ ổn thôi! - Thầy tần ngần nói khi Hân xin về sớm.

- Vâng, con về!

Cô bé gật đầu, co ro đi ra rồi khuất dạng sau mép tường gỗ cũ kỹ. Gió to và lạnh. Hân sẽ bị cuốn bay đi mất thôi. Duy thẳng thốt đứng bật dậy, quảng bảng vẽ xuống kệ.

- Thưa thầy, con...

Ông nhìn Duy hiền từ, không cần đợi Duy nói hết câu:

- Ừ, đi đi!

Thằng bé mười bảy tuổi lao ra khỏi cửa như một cơn lốc mạnh.

Hân vẫn đếm gạch. Bờ vai nhỏ run rẩy trong mỗi cơn gió. Cô bé hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Duy chạy bộ theo sau. Duy nhìn xuống vỉa hè:

- Mình sẽ đưa cậu về. Đường mùa đông mà! Hân không trả lời, bước chậm rãi. Cậu im lặng đi bên cạnh.

- Mình không nghĩ là chiếc khăn hợp với màu áo len của cậu như vậy! - cô bé chột nói.

- Hả... ơ... ừ... - Duy giật mình.

Hân vẫn điềm nhiên bước chầm chậm. Hàng cây mùa đông trơ trụi và oằn mình trong gió. Duy hít một hơi dài, nhìn thẳng cô bạn:

- Hân, mình nắm tay cậu, được không?

Cô bé ngược lên, ngẩn ngơ, đôi mắt vẫn còn một quầng sưng nước.

Ông họa sĩ già đang đứng nhìn theo mỉm cười. Và trong một phút giây, ông lặng người tự hỏi không biết trong mấy chục năm một mình tìm kiếm những thanh thảo còn lại trên đời này và thể hiện chúng qua những bức tranh, có bao giờ ông vẽ được một cái gì trong trẻo thế. Hai đứa trẻ nắm tay nhau đi dưới hàng cây mùa đông và cao hơn là bầu trời màu chì buồn bã, mặc kệ gió lồng lộng thét gào. Cái nắm tay ấm áp làm tan chảy những nỗi niềm tưởng chừng đóng băng vĩnh viễn trong lòng, chỉ để lại một cảm giác dịu dàng, ấm áp và rất đổi bình yên.

Chúng mười bảy...

Người bạn kỳ lạ

Chiêu Anh là một cô bạn mờ nhạt trong lớp. Học hành tàng tàng, không nổi bật trong bất cứ hoạt động gì, ít nói và có vẻ hơi kỳ quặc. Ngoài những tiết học, còn lại những giờ rảnh rỗi hay nghỉ tiết, Chiêu Anh cắm earphone² vào tai, dán mắt vào một cuốn tạp chí nhiều màu và ngồi lặng lẽ, tách biệt ở cái tổ quen thuộc là góc lớp. Hân, cô bạn xinh xắn ngồi trên Chiêu Anh quả quyết với tôi rằng “Bạn ấy nghe một thứ nhạc không thể nào chịu đựng được!”. Ba năm học chung, cô bạn không chơi thân với bất cứ ai trong lớp. Tôi chỉ nhớ về Chiêu Anh vì mái tóc không duỗi thẳng đờ như tất cả những đứa con gái lớp chuyên Anh, nó hơi cong queo cháy nắng, túm lại bằng một sợi chun đơn giản hay đôi khi xõa ra một cách cầu thả, bù xù.

Tôi không quan tâm lắm đến bọn con gái. Mọi người nói cho tôi hay hình ảnh cái thẳng tôi cũng khá lý tưởng: học giỏi, vài tài lẻ và lạnh lùng. Và tất nhiên có quá nhiều thứ để tâm đến như vậy thì chuyện “tình cảm nồng nức tuổi mới lớn” chỉ thuộc hàng thứ yếu. Sống như “một người trẻ năng động” khiến tôi mệt nhoài. Mỗi ngày rong ruổi từ trường đến các lớp học thêm, học năng khiếu, đến lúc về nhà đã chuyển sang đêm. Đống bài vở cao chất ngất và những công việc khác cần làm bắt buộc tôi ngủ ít lại. Đôi khi tôi đi trong một trạng thái lơ đãng, không lưu tâm đến bất cứ việc gì xung quanh. Tuy nhiên tôi hài lòng với cách sống của mình và không định thay đổi. Hân, cô bạn xinh đẹp cùng lớp một vài lần chat với tôi, cô bạn nói rằng cái cách của tôi khiến nhiều người tổn thương. “Kiểu đối xử của cậu với người xung quanh ang ác làm sao ấy!”. Tôi không hỏi Hân có phải là một trong số đó hay không vì sợ suy nghĩ của mình bị chi phối bởi thêm vài chuyện phiền phức không đáng có.

Bọn trong lớp thì thầm ác ý, hình như nó bị *gay*, cả Hân mà cũng không thích. Lần đầu tiên nghe, tôi cáu đến phát điên,

nhưng vài lần lại ngửa cổ cười khùng khục. Chẳng hiểu gì cả, bọn nó chẳng hiểu quái gì! Tôi tự nhủ. Đôi khi đau đớn với những quan hệ ổn thỏa một cách giả tạo.

Chiêu Anh hay chơi bóng rổ một mình mỗi chiều muộn. Tôi biết điều đó trong một lần ngồi mãi mê quên giờ về trên thư viện. Trời đổ mưa to, tôi đứng từ cửa sổ tầng hai nhìn dáng người gầy gầy của Chiêu Anh bì bõm, gan lì đánh vật với trái bóng trên cái sân bóng rổ xuống cấp, nước đọng thành vũng lớn. Bất giác, tôi thu dọn sách vở và cầm ô xuống lầu, nhưng không ra về mà hướng về sân bóng rổ. Hình ảnh vừa thấy về cô bạn lạ lòng mang đến cho tôi nhiều cảm xúc.

Chiêu Anh không hề tỏ ra quan tâm tới sự có mặt của tôi, tiếp tục những cú bỏ rổ chính xác. “Cậu sẽ ốm!” - Bỗng nhiên tôi nói. Chiêu Anh hơi ngạc nhiên, không ngược lên, ánh mắt dừng lại ở đôi bata trắng tinh của tôi, nói mẩu câu ngắn gọn và thô ráp thường ngày: “Còn cậu sẽ bắn giày đấy!”. Tôi thấy mặt mình nóng bừng, vớt cái ô trên tay, chớp lấy quả bóng vừa lăn đến chân mình. Cô bạn lạ lòng này vẫn nghĩ tôi chỉ là một gã ra vẻ khác người để làm cho mình nổi bật. Không phải! Tôi rướn người. Quả bóng chui tọt vào rổ.....

Tôi bị cảm lạnh nghỉ học hai ngày. Đầu nhức như búa bổ và cổ họng khô rát, tôi ngủ vùi, trong cơn mê man vẫn còn hình ảnh trái bóng màu cam bay lên sau cú tung người, ánh mắt và cái mím môi quyết liệt của Chiêu Anh. Mẹ đưa đến cho tôi một cái túi giấy đen in những hình thù cuộn xoắn vào nhau như một làn sương mù bí mật: “Một cô bạn con gửi. Mẹ mời vào nhà nhưng cô bé ấy từ chối!”. Tôi lục ra mấy cuốn vở bài học của hôm đó và một CD đựng trong vỏ hộp được design³ bằng những đường acrylic hình dích dắc. Vừa chép bài tôi vừa nghe những giai điệu tuôn ra từ chiếc CD Chiêu Anh gửi. Nhiều thể loại trong đó. Rock, Jazz Country và cả R&B, nhưng những lyrics⁴ đều mang những ý nghĩa kỳ diệu. Chứ Chiêu Anh nghiêng về bên trái, tuýp người thích cô đơn, tôi cũng vậy. Bỗng, sau bài hát

cuối CD vang lên một giọng nói lạ lùng, trong veo: “Tôi không nghĩ cậu yếu ớt đến vậy, thật đấy!”.

Tôi đi học lại, trả vở cho Chiêu Anh bằng cách len lén đến sớm và để vào học bàn, kèm theo tờ note stick⁵ viết ngắn gọn lời cảm ơn về tất cả. Chiêu Anh không tỏ ra một điều gì cho người ta biết suy nghĩ của mình. Cô bạn lạ lùng vẫn trầm tĩnh nghe nhạc từ chiếc máy MP3 nhỏ xíu màu bạc và mắt chăm chú vào những trang báo nhiều màu. Cuối buổi, tôi tần ngần nán lại. Chiêu Anh xốc ba lô lên vai, lướt qua tôi, không một nụ cười.

Kỳ thi đến. Tôi quên đi trận bóng rổ dưới cơn mưa tầm tã hôm đó, lao vào học. Một kỳ thi quan trọng mà tôi chờ đợi và chuẩn bị từ bấy lâu nay. Có đôi lúc tôi thấy mình bải hoải dường như kiệt sức, bất giác quay sang chỗ Chiêu Anh, nhận được một cái nhìn không hẳn đã thân thiện, nhưng dường như đã tan hết lạnh lùng. Lại cắm cúi vào trang sách. Chợt nhận ra một mối liên hệ lạ lùng giữa tôi và Chiêu Anh. Có nhiều vấn đề và quá cô độc!

Tôi rớt. Quá bất ngờ, cho mọi người xung quanh và chính bản thân tôi. Không thấy tên mình từ vị trí thủ khoa, tôi hoang mang tìm dần xuống thấp. Cũng không có. Trời đất đổ ập xuống. Mắt tôi cay nhòe...

Tôi thấy mình ngồi bất động trên sân bóng rổ giữa trưa nắng chang chang. Bỗng một quả bóng lăn đến chân tôi. Ngược lên, Chiêu Anh đã tiến đến, đặt ba lô và ngồi cạnh tôi từ bao giờ. “Chơi bóng không?”. Cô bạn nói, vẫn giọng điệu cụt ngùn và khô ráp, không có chỗ nhấn. Tôi gượng đáp: “Xin lỗi cậu! Tôi chẳng còn sức để đấu với cậu như hôm ấy nữa! Cậu thấy đấy, gần đây tôi đều thua cuộc”.

Chiêu Anh đứng lên, nắm khuỷu tay tôi: “Theo tôi!”. Tôi cảm nhận một bàn tay gầy guộc, nhưng không mang cảm giác lạnh lẽo của làn da trắng bệch và những đường gân xanh lú. Không lâu sau đó chúng tôi ngồi ở trạm đợi xe buýt trước cổng trường. Xe đỗ xích lại: “Mỗi khi buồn, tôi thường hay làm như vậy!”, Chiêu Anh nói và kéo nhẹ tay áo tôi bước lên xe. Chuyến xe trưa trống hoác, chỉ có hai người, ông tài xế mệt mỏi và cô soát vé đang gà gật ngủ. Hai đứa đến ghế gần cuối, Chiêu Anh vào trước ngồi gần sát cửa sổ. “Chúng ta sẽ đi cho đến bến cuối!”. Cô bạn mở ba lô lấy ra chiếc MP3 Player màu bạc quen thuộc. “Muốn nghe chứ?”. Chiêu Anh nhướng mắt. Tôi gật đầu, nhận lấy một chiếc tai nghe từ tay Chiêu Anh. Những âm thanh lạ kì và trong suốt: “...*I can fly, I believe I can fly...*”.⁶ Thành linh giọng Chiêu Anh vang lên bên tai tôi, lẫn trong tiếng nhạc: “Cậu biết không...”. Chiêu Anh kể về một cô bé con với những điều vụn vặt. Trước khi biết buồn, bố mẹ đã chia tay. Mẹ lao vào làm việc. Cô bé xoay xở một mình với tuổi thơ. Không như những đứa trẻ khác, cô bé không bao giờ tin vào cổ tích với hoàng tử công chúa. Tại sao không ai nói với cô bé rằng này con yêu, con chính là công chúa và khi con mỉm cười, quyền năng của con khiến bố mẹ khuất phục. Những ngày ấy trôi qua lặng lẽ và đầy những nghi ngờ. Cho đến một ngày của tuổi mười sáu, cô bé ấy nhận ra mình không thể mở lòng với bất cứ ai dù đã cố giải tỏa mình bằng cách đem hết thời gian đổ vào môn vẽ và bóng rổ. Vẽ xong một bức tranh, ném được một quả bóng vào rổ là cả niềm đam mê vô tận và làm cho cô quên đi rằng mình rất cô độc. Cho đến một ngày cô bé nhận ra không phải chỉ riêng bản thân là có những vấn đề... Giọng kể khô rốc đều đều hòa vào giọng cô gái trong earphone trong suốt: “...*I can fly, I believe I can fly...*”.

Yên lặng. Tôi khép mắt, vờ ngủ. Rất lâu, cho đến khi tôi quay sang, Chiêu Anh cũng đã dựa đầu vào cửa kính và ngủ từ bao giờ, khuôn mặt bình thản. Tôi len lén chùi nước mắt, ngắm nhìn cô bạn lạ lùng.

...Tôi gỡ nhẹ chiếc *MP3 Player* khỏi tay Chiêu Anh, bấm nút ghi âm. Hắng giọng, tôi nói nho nhỏ, đủ để ông tài xế và người soát vé không nghe thấy: *"Bạn biết không, bạn là một nàng công chúa có trái tim nhân hậu bị một bà phù thủy phù phép phải mang khuôn mặt lạnh lùng. Nhưng không hề gì, nàng vẫn làm cho người khác cảm nhận được hơi ấm và niềm tin mỗi khi bày tỏ mình. Hãy để tôi và mọi người cảm nhận nhiều hơn nữa nhé! Và..."*.

- Và chúng ta sẽ ổn thôi mà, phải không?

Chiêu Anh thức dậy từ khi nào, mỉm cười nhìn tôi. Nụ cười bình yên ấm nắn của một chiều tháng ba kỳ diệu.

Chiếc xe đến trạm cuối.

Trái tim rắc rối

Anh chủ quán trẻ thay đĩa nhạc mới, khi quán đã khá đông những người khách trẻ. Họ dường như đều quen nhau. Những giai điệu mê hoặc cất lên. Tất cả những khuôn mặt như sáng bừng lên trong cái quán cà phê bé nhỏ và tối tối, họ dùng những ngón tay gõ nhịp lên bàn, và mũi giày gõ nhịp dưới sàn đá lạnh toát, những đôi mắt khép nhẹ, như đang lên cơn “phê” tột đỉnh. Tiếng guitar bass, tiếng trống dội. Đó là một không gian ngập tràn đam mê.

Liếc sang Hoàng, San bắt gặp một ánh mắt lạ lẫm ngạc nhiên và một cái nhíu mày, chỉ hơi hơi thôi. Rồi anh cũng trầm tĩnh đưa tách cà phê lên môi. San ngừng nhịp chân, thấy Hoàng bơ vơ đến phát tội trong cái không gian này. Cô kể tai Hoàng, hét to lên, nhưng giọng vẫn bị tiếng nhạc dữ dội át đi:

- Anh không hợp với Rock à?

Hoàng mỉm cười, tiếng nói rơi vào không gian đậm đặc Rock, San chỉ nhận ra Hoàng nói gì qua đôi môi mấp máy:

- À, ừ, không... Ý anh là nó cũng không tồi!

San cười, biết Hoàng đang khổ sở thế nào. Anh chỉ không muốn làm San mất hứng. Nếu là Kha, câu trả lời sẽ là một cái mỉm cười khẳng định lại. Kha là người “đầu độc” San bằng Rock cơ mà. “Em nghe đi, những giai điệu tuyệt vời...”.

Sang một bài ballad, tiếng nhạc đỡ đình tai nhức óc hơn, ấy là đối với Hoàng. San nhẹ nhàng nghĩ ra một câu chuyện. Không thể đi chơi với nhau mà cô gái cứ ngồi lắc lư theo nhạc còn chàng trai thì ngồi đờ đẫn đến đau khổ.

- Anh biết ban nhạc này chứ?

San hỏi và nhận ra mình thật là ngốc. Câu chuyện bắt đầu đi vào bế tắc, vì San.

Hoàng mỉm cười khổ sở, rồi gỡ đầu gỡ tai thật thà:

- Anh không biết!

Hoàng hiền vậy đấy. San thích cách nói chân thành của Hoàng: “Anh không biết”. Những chàng trai khác, thường là có thêm vẻ sau, ví dụ em biết đấy, anh không thích Rock, vì nó thể này thể nọ, anh nghe Pop và R&B nhiều hơn, thể em có biết... rồi sau đó sẽ lái San sang một chủ đề anh ta nghĩ mình khá hơn và San mù mờ hơn. Cứ đơn giản như Hoàng: “Anh không biết!”, mọi thứ thật dễ chịu. Nếu là Kha, ừ, thì sao nhỉ, Kha sẽ mơ mơ màng màng nói: “Đây là..., một ban nhạc của... từ những năm...”, tiếp đó là một chuỗi những câu chuyện về họ, những cảm nhận sâu sắc về từng bài hát, đoạn nào họ chơi như thế nào, vân vân và vân vân... Hoàng và Kha khác nhau, nhưng khác những gã con trai khác. San chợt lắc đầu quây quây để xua đi những ý nghĩ lan man không hề mong đợi. Trước mặt San là Hoàng, còn Kha, giờ Kha ở một nơi nào đó khác, nhưng nơi nào San cũng chẳng cần quan tâm làm gì, San tự nhủ.

San giải thoát cho Hoàng:

- Thôi mình về, em còn bài trang trí chưa xong.

San bước ra khỏi cái quán quen thuộc với những âm thanh quyến rũ một cách tiếc nuối. Tối nay thứ bảy, sẽ có nhạc sống. Hoàng đi sau, không nén được sự vui mừng như một cậu bé con. Đứng ngay Triều ở cửa quán, khi Hoàng đang lúi húi dắt xe. Triều ngạc nhiên, xốc cây guitar điện nặng trĩu trên vai, gỡ gỡ mớ tóc dựng được quăn quanh bằng một cái khăn hầm hờ:

- Chị San, sao hôm nay về sớm vậy? Không ở lại với “hội” à? Hôm nay tụi em hát bài mới đấy!

San cười, liếc mắt nhìn Hoàng. Triều nhìn sang, nhận ra gã lạ mặt. Cậu nhóc ném cho Hoàng một tia nhìn khinh khỉnh. San biết điều đó nhằm vào mái tóc rẽ bên thật mượt, bộ quần áo thẳng nếp và đôi giày Đốc tờ bóng lũng. Hoàng lịch sự mỉm cười. Triều thờ ơ gật đầu đáp rồi quay qua nói với San:

- Hôm khác Triều sẽ hát lại cho chị nghe vậy!

Không đợi San kịp nói gì, Triều quay lưng bước vào quán. Ánh mắt Triều nhìn nghiêng hơi buồn và hụt hẫng. Hoàng nói khi San đã ngồi sau lưng: “Cậu nhóc đó trông hay hay!”. San vâng, chợt nhớ lại Kha từng cười lơ mơ khi lần đầu tiên giới thiệu Triều với San: “Một tài năng đấy! Rock trong cả kiểu nhìn!”. Ôi, đã bảo không nghĩ đến Kha nữa...

Hoàng không phải là đối tượng của San. San từng nghĩ về người yêu tương lai của mình, phải là một người cùng chung niềm đam mê, còn phải lãng mạn, cá tính, ngông nghênh một chút và nhất là phải làm San nể phục. Kha có vẻ giống người ấy hơn. Nhưng sao bây giờ lại thế này cơ chứ?

Hoàng làm một nghề mà trong mắt San là chán ngắt. Suốt ngày cầm cúi với những con số dài dằng dặc không dứt, phải đeo cà vạt ngồi bó gối trong phòng làm việc suốt tám tiếng. Thật đó là điều kinh khủng! Nếu một ngày như thế thôi chắc Kha sẽ chết mất, không đứng lần đầu tiên gặp và nghe Hoàng nói chuyện, San tự nhủ thế. Hoàng chăm chỉ, hiền lành và nhẫn nại, là bạn của anh trai San. “Mày sẽ không trị được con nhóc ngông nghênh nhà tao đâu, tin đi!”. Anh Giang vỗ vai Hoàng. Hoàng cười: “Biết đâu!”. San vênh mặt lên thách thức. Lúc ấy San nghĩ đến Kha, tiếng “biết đâu” của Hoàng dường như vô nghĩa.

Vậy mà bây giờ San đi bên Hoàng. Kha xa lắm rồi! Không nói gì đôi lúc cũng khiến người ta xa nhau. Bao nhiêu lâu đi với San, Kha không bao giờ nói gì dù biết San cảm thấy như thế nào. Người mạnh mẽ và nồng nhiệt như Kha không phải là tuýp “yêu chỉ để trong lòng”. Đôi lúc San cay đắng nhận ra thái độ lập lờ của Kha. Rồi thôi, San cũng không thích lún sâu vào những chuyện sẽ làm cho mình đau khổ. “Đừng gặp nhau nữa

Kha nhé!”. Thế thôi, Kha hơi nhú mày. Rồi im lặng. Lại là im lặng. Một sự im lặng đáng ghét!

Những ngày San đến quán một mình, Triều hay ngồi nói chuyện với San. Cậu nhóc mới học mười hai, thua San ba tuổi nhưng có phong cách của một chàng trai chững chạc. Triều chơi bass trong “*Cuồng Phong*”, một Rock band trẻ, mà một trong những thành viên là con chủ quán cafe Rock này, nên nó như đại bản doanh của cậu. Kha giới thiệu cậu nhóc cho San. Nhưng dần dần mối quan hệ không còn dựa trên Kha nữa. Thật buồn cười, những ngày không gặp Kha, Triều hóa thành kẻ lấp chỗ trống, và San thân với cậu nhóc lúc nào không biết. Khi San không còn chuyện gì để nói và bắt đầu nhìn xa xôi, Triều sẽ lập tức ôm đàn, hát hết bài này đến bài khác, những bài San thích, và cuối cùng bao giờ cũng là một bài Triều tự sáng tác. Triều viết nhạc với lời lẽ đầy triết lý, nó man mác buồn nhưng khiến người ta có thể đứng dậy. Rock là liều thuốc an thần công hiệu! Triều nháy mắt. San nghe khúc dạo đầu của Triều văng vẳng như từ rất xa. Triều làm sao biết được mỗi khi nghe Rock, Kha lại hiện ra và xoáy sâu vào những điều ngổn ngang trong lòng San. Nhưng San tuyệt nhiên không bỏ Rock được, dù đã cố.

Vậy là San chọn Hoàng. Vì Hoàng quá đối nghịch với Kha nên San chọn, thế thôi! Có những lúc San mơ màng nghĩ đến cảnh một ngày đi cùng Hoàng trên phố, gặp Kha thì sao nhỉ? Kha sẽ nhìn Hoàng giống như Triều nhìn? Hay sẽ làm ngơ? Hay sẽ lặp lại sự yên lặng? Nhưng chắc chắn là Kha sẽ không thích rồi, San thích thú nghĩ. Rồi San chợt nhận ra, sao giống như mình nhận lời Hoàng chỉ để làm cho Kha tức tối vậy. Thôi mặc, những lúc ở cạnh Hoàng thật thoải mái, San không thấy giống như một cuộc đối đầu, cảm giác mỗi lúc gặp Kha. Hoàng tôn trọng những ý thích nhỏ nhặt của San. San có thể là con người mà San muốn, Hoàng lúc nào cũng mỉm cười. Không phải nụ cười của kẻ yếu thế, mà là nụ cười của người chín chắn và biết nhường nhịn. Đôi lúc San biết nếu cứ thế này - yên bình, phẳng

lặng thì San sẽ chán Hoàng thôi. Nhưng không phải lúc này! Hoàng khác Kha, khác Triều. Đó là một cảm giác thật lạ lùng và mới mẻ. Và ít ra, dù ngưỡng ngừng run rẩy, Hoàng cũng đã nói với San điều ấy.

- Anh Hoàng hát em nghe nào! - San ra lệnh.

Giọng Hoàng khỏ sở:

- Anh không biết bài Rock nào cả!

- Hát đi, bài gì cũng được! - San bướng bỉnh.

Hoàng van vớ:

- Anh đang lái xe, nhỡ tông vào cột điện thì sao?

- Thì chết! Anh hát đi!

- Phải hát thật á?

San nín cười, vờ nghiêm giọng:

- Ừ! - Rồi San xích vào gần Hoàng thêm một chút, dỏng tai lên. Hoàng mỉm cười, San cảm thấy thế. Hoàng hắng giọng, còn tỏ vẻ như miễn cưỡng. "Complicated heart"⁷ của MLTR! Giọng Hoàng hơi yếu, không khỏe như tiếng hát Rock của Triều hay của Kha, bị gió tạt méo mó: "*.. Even if you want to go alone, I will be waiting when you're coming home...*". San cười thích thú, co ro ngồi sau lưng Hoàng, lẩm nhẩm hát theo...

Vẫn ngồi trên cái quán Rock quen thuộc, lần này là Hoàng tự đưa San đến. Hoàng hồ hởi rút ra khoe San cái đĩa:

- Bọn bạn anh nói mới tập nghe Rock thì nên nghe Scorpions trước đã!

San cười:

- Anh tập nghe Rock?

- Ừ, chứ sao! Hồi trước anh nghĩ mình làm việc toàn với sổ sách số má, nghe Rock chỉ thấy thêm quay cuồng đầu óc, công việc cứ rối tinh lên, nên chả nghe. Riết rồi không nghe được nữa, cảm thấy sợ hãi luôn đấy! Giờ mới phải tập! - Hoàng hồn nhiên nói.

- Tập làm gì, gu của từng người, nghe không được thì sao cứ phải ép mình chứ?
- Anh muốn mình biết những gì San thích! - Hoàng nhìn vào mắt San, nói đơn giản.

San cảm nhận được từ câu nói của Hoàng một cái gì đó thật là dịu dàng, nhưng tác động của nó thì mạnh đến không ngờ. Khách lục tục vào quán. Một tay đứng lên yêu cầu anh chủ quán mở Metallica. San vội vàng kéo Hoàng đứng dậy. Hoàng ngơ ngác. San mỉm cười, hôm nay em thấy nhức đầu lắm! Nhưng, thế là phải về à? Sao anh ngốc thế? Cứ rời khỏi chỗ này thì không đi được chỗ khác nữa à? Hoàng cười tươi, anh tưởng ai đó còn chưa làm xong bài trang trí. San chả thèm mót lại, bảo Hoàng ạ, em vừa biết một quán hay lắm, trên Hà Huy Tập, chỉ mở nhạc Country thôi. Đến đấy đi! Ừ, tuân lệnh!

Hoàng lúi húi quay xe, xoay xổ lấy nó ra giữa bãi xe đông nghẹt. San đứng chờ ở cửa quán, ngâm nga một bài hát vui nhộn, nói về tình yêu. Lại gặp Triều. Triều vẫn thế, xốc cái bao da đựng đàn, tươi vui khi gặp San và chột chùng xuống khi thấy Hoàng. Giọng Triều nhỏ nhỏ: “Hôm trước Triều gặp anh Kha ở đây, đi một mình. Anh ấy có vẻ buồn! Nói chuyện cũng khá lâu. Kha nhắc đến chị nhiều lắm đấy!”. San cười, không thấy buồn, nói: “Thế à!” thay vì những ý nghĩ đến ngay khi vừa nghe Triều nói: “Muộn rồi!”. Triều ngờ ngàng nhìn San, rồi nói, giọng rất buồn: “Dù sao thì... chị vẫn lên đây thường xuyên như trước, được không? Chị còn chưa nghe bài hát mới của Triều mà!”. San xoa đầu Triều, không, đó là một cử chỉ để làm cho mái tóc Triều rối tung lên: “Cậu nhóc này, nói chuyện như thế sắp chết đến nơi ấy! Chị vẫn là chị, và sẽ không là ai khác đâu!”. Triều mỉm cười. Rồi nó quay lại cười thân thiện với Hoàng đang mồ hôi mồ kê lấm láp đánh vật với chiếc xe.

“Cậu nhóc ấy hay hay!”. Hoàng nhìn theo Triều, lặp lại câu nói cũ. Rồi Hoàng vừa nổ máy xe vừa ngoái lại nhìn San : “Tối

nay nhất định anh sẽ nghe Scorpions!”. San cười to: “Mặc anh! Hát đi, như hôm trước ấy!”. Giọng Hoàng hài hước: “Complicated Heart nhé, anh chỉ thuộc mỗi bài này thôi. Em biết gì không, chả là anh hay nghe nhạc không lời!”. San cười rình rích. Giọng Hoàng yếu ớt lại vút cao, và vẫn bị gió tạt đi, meo méo, buồn cười. Không dừng San vừa hát theo vừa nghĩ đến thì tương lai. Một ngày nào đó sẽ gặp Kha trong cái quán quen bên một cô gái khác, ngồi hiền lành bên cạnh Kha như San trước đây, hay Triều sẽ tâm sự với San về một cô bé nào đó xinh xinh khiến cu cậu phải gập người, dồn tâm hồn lên những ngón tay và gảy lên những âm thanh đắm đuối... Ôi, những điều lan man! Chỉ có một chuyện có thật, là tối nay Hoàng sẽ phải “tập” nghe Rock, bắt đầu bằng Scorpions. San lại bật cười.

Hoàng thôi hát từ bao giờ, buông một tay lái, quàng ra sau lần tìm bàn tay của San, hỏi dịu dàng âu yếm:

- Nghĩ gì mà cười một mình thế hả, trái tim rắc rối?

Biết đâu bỗng em thấy...

Tôi thì chẳng bao giờ bận tâm nghiên cứu về bọn con gái. “Chúng nó” chỉ là những tạo vật bình thường, nhan nhản ngoài phố, áo nọ quần kia váy kia nữa... Chao ôi! Ước gì có thể khấu cái khoản tiền mua sắm của bọn con gái để lập ra những viện nghiên cứu và phát triển games. Thế thì cái ước mơ “Game thủ đỉnh đỉnh đỉnh” của tôi sẽ chẳng còn bị bố mẹ cười vào mũi và phũ phàng gôm xóa, thay bằng giấc mơ kiến trúc sư của bố mẹ. Cái hiện tượng “*Giấc mơ cha đề nát cuộc đời con*” như vậy không hiếm. Như thằng bạn tôi mới hoàn cảnh. Cuộc đời nó mê làm kinh doanh bao nhiêu thì bố mẹ nó muốn nó làm thầy giáo bấy nhiêu. Mà một ông thầy mang đầu óc kinh doanh thì... trời ơi. Rồi như con bạn của thằng bạn tôi, thích làm ca sĩ lại bị bố mẹ bắt thi vào Y - tai mũi họng! Đến đây thì tôi ngong, không dám bình luận nữa. Cái mối liên hệ sâu xa giữa ước mơ và thực tế tôi nào hiểu thấu. Mà khoan nào, tôi đang nói cái gì ấy nhỉ? À, tôi thì tôi chẳng bao giờ bận tâm nghiên cứu về bọn con gái. “Chúng nó” chỉ là những tạo vật bình thường nhan nhản ngoài phố, áo nọ quần kia.

Cho đến khi em xuất hiện!

Vào một ngày nắng nóng, nóng đến không còn cảm giác nóng nữa, vì điên lên mất rồi. Em đến và mưa xuống đời tôi một cơn mưa... nước sôi.

- Này cậu nhóc, có thể xích cái lưng qua bên trái khoảng hai mươi lăm phân và cúi mái đầu lỗi mốt xuống khoảng mười phân hộ tôi? - Em ngoáy cây bút chì sang trái, rồi xuống dưới. Tôi tròn mắt nhìn theo cử động chính xác đó. Đúng khoảng hai mươi lăm phân và mười phân.

May cho em đấy! Mọi ngày tôi đã, tôi sẽ - như cái bản tính căm thù con gái vô cớ của tôi - tròn mắt nhìn em rồi bảo: “Bạn

có thói quen gọi yêu những người mình sắp nhờ vả là cậu nhóc à?”. Khốn nỗi cái trò này hay biến dịch thành thù, rồi thành “gì đó”. Thế nào em cũng tức khí lên, thế nào ta cũng cãi nhau, rồi thế nào sau trận cãi nhau em cũng... thích tôi. Này, cái này là qua thực nghiệm với nhiều trường hợp rồi em nhé! Em nhìn xem, người như tôi nào dám nói điều?

Nhưng mà tôi kịp nhận ra là trời ơi, sao cái lớp luyện thi mỹ thuật này lại có người xinh đến vậy. Có lẽ em chỉ vừa mới vào. Trong một tích tắc thôi tôi nhận ra căm ghét con gái không phải là căn bệnh mãn tính. Chỉ vì những người trước đây xuất hiện chẳng ai đủ sức công phá cái cổng trái tim mềm như bún của tôi. Bằng chứng là bây giờ, tôi hành động như một thằng ngố. Khác mọi lần! Mà ngu sao, mãi sau này tôi mới nhận ra cái nguyên lý theo tình tình chạy, chạy tình tình theo.

Thế là tôi ngoan ngoãn dịch ghế sang trái đúng hăm lăm phân, cúi đầu xuống mười phân, cười dịu dàng không kém phần nồng nàn với em, rồi vờ cúi xuống vẽ tiếp. Ồ, sao em lại tròn mắt? Xin lỗi độc giả, mạch suy nghĩ lúc ấy thế nào tôi kể nguyên vậy, tuyệt đối không xáo trộn, thế cho nên mới bật ra câu hỏi đầy thảm thiết ấy. Đến khi về nhà, soi gương lại cái bộ dạng đó, chính tôi cũng không khỏi ngẩn tò te vì cái bộ mặt vô duyên ấy, nói gì em.

Ngày đầu tiên gặp gỡ là thế. Tôi liếc nhìn em trên chục lần, bắt gặp ánh mắt em liếc lại uy hiếp chỉ vài lần. Đó có gọi là thành công? Cuối buổi, ông thầy trẻ đi ngang, nhìn tôi, mắng: “Hôm nay vẽ kém thế? Buồn ngủ à?”. Ừ nhỉ, từ khi trúng phải cú sét từ câu nói của em, tôi đâu vẽ tượng nữa. Tôi vẽ tranh siêu thực, dựng hình be bét, đánh bóng sai nhè! Rồi thầy quay xuống chỗ em cười thân thiện: “Khá lắm!”. Em mỉm cười sung sướng. Ê, sao em lại còn nguýt thầy! Thầy là thầy cơ mà, dù ông ấy chỉ mới ra trường đi nữa! Nhưng thôi, lúc được khen em có nhớ tôi không? Kể đã dịch sang trái hai lăm phân và cúi đầu

xuống mười phân cho bức tượng mắng của em thành công ngoài dự kiến.

Lần thứ hai tôi gặp em cũng ở lớp vẽ. Tất nhiên rồi! Cái bản lĩnh và sự kiêu ngạo mười tám năm nay đâu cho phép tôi tò tò theo em về nhà. Thế thì còn mặt mũi nào nữa! Mà em đi xe gas, tôi đi xe đạp cuộc. Nhìn cái kiểu em lên gas như thế, dù tôi có định theo em thì lúc đó dự định cũng sẽ chết từ trong trứng nước. May mà tôi chưa!

Tôi lại choán chỗ trước mặt em. Tôi hy vọng nghe lại cái câu nói ẩn tượng và chuẩn xác “dịch sang trái, cúi đầu xuống” bao nhiêu phân. Nhưng tôi tính già hóa non mất. Em sầm mặt. Em đứng lên.

Giờ thì ố là la, tôi tính non hóa già. Em kê ngang ghế ngồi bên cạnh tôi, lấy tờ giấy khác mặc dù có vẽ em đến sớm và đã dựng xong phần mặt.

Thoảng mùi gì đó thơm ơ là thơm. Chắc là từ tóc em thoang thoang bay sang. Ô, xin lỗi độc giả lần nữa. Là tôi nói quá thể thôi chứ tóc em cắt ngắn, nhuộm màu rượu chát, muốn bay cũng chẳng được. Một cảm giác sung sướng truyền trong người tôi từ chân tóc đến đầu ngón chân cái. Có bao giờ nghĩ chỉ một sớm một chiều mà được ngồi gần em thế này.

- Này cậu nhóc, cậu vẫn thường ngồi choán trước mặt người ta thế hử? - Em quay sang tôi, nói dịu dàng. Lại còn mỉm cười.

Ồ không, chính xác là giữ giọng bình thường một cách cố gắng có chủ đích, và cười lịch thiệp có chủ đích.

- Xi... xin lỗi! Tôi không cố ý! - Tôi lắp bắp, vẫn hài lòng vì từ “xin” chỉ lặp lại có một lần.

- Chẳng có gì! Hời chơi thôi! - Em nhún vai, lại huơ huơ cây bút chì. Kiểu cầm bút chuyên nghiệp quá chừng!

Còn lần thứ ba?! Ô xin độc giả đừng chán nản. Biến cố xảy ra ở đây. Nhưng cũng đừng mong đợi nhiều quá nhé! Dù sao đó cũng chỉ là biến cố đối với tôi, không phải với quý vị.

Vẫn như mọi hôm, em đến sớm hơn tôi. Chẳng có cái lớp guitar chết tiệt thì còn lâu nhé, tôi sẽ đón đầu. Ấy là mệnh đề nếu, còn thực tế thì tôi vẫn đến trễ. Nhưng trời ạ, lần này thì em cầm cúi vẽ, không ngược lên. Tôi lại xách ghế lên ngồi choán đằng trước, những mong lại có tình huống song đôi như hôm nào.

Nhưng tuyệt nhiên không! Em chẳng tăng hăng, chẳng nói xóc tôi một câu thật cay độc, chỉ ngồi yên. Tôi không dám quay lại nhìn, cho đến khi nghe tiếng thút thít. Mấy tên khác đang vẽ cũng quay lại nhìn em, rồi lại nhìn tôi làm tôi lúng túng. Cứ như thể vì cái thằng này nó ngồi choán chỗ cái em này, em ý vẽ chẳng được thế là em ý ngồi khóc rất chi là bức xúc.

- Này, này, cô gì ơi! - Tôi khều khều vai áo em, ngượng nghịu với từ “cô” ra dáng người lớn của mình.

- Gì, để yên cho người ta khóc! - Em giãy nảy lên, nói to làm mấy người kia giật mình. May mà thầy đi đâu đó.

Họ lại nhìn cái thằng tôi. Rồi họ cười. Mà tôi ghét bị người ta cười vô nguyên do. Lòng tự ái của một thằng con trai làm tôi nổi xung lên, quên là mình đã thích em suốt hai hôm nay. Tôi quát lại, cũng to tiếng như em:

- Người ta chỉ quan tâm cô bị cái gì thôi mà!

Em bỗng nhiên ngẩng lên tròn mắt. Đôi mắt sau đôi kính tròn kiểu *Harry Potter* hoe hoe đỏ.

- Ở thế là cậu nhóc cũng biết cáu à? Mấy hôm nay tưởng chỉ biết vâng lời với xin lỗi thôi chứ? Tôi càn cáu điên:

- Thứ nhất tôi không phải cậu nhóc, thứ hai là khăn giấy đây, lau đi! Nước mắt nước mũi chảy dầm dề thế kia!

- Dầm dề? - Em bĩu môi, nhấn giọng Bắc chuẩn chứ chẳng phải pha pha như tôi - Cậu nhóc có bị cận không đấy?

- Tôi à? Mắt sáng hơn quảng cáo *Tobicom* nhé, có cần cùng tôi đi đo mắt không? Mà đã nói rồi, người ta không phải cậu nhóc!

Thế là đang khóc bỗng nhiên em, à không, hết yêu thương rồi, bây giờ gọi là cô ta, cười khì khì. Cô ta nhái giọng tôi: “Người ta... trẻ con khiếp!”

Tôi tưởng tôi có thể chết vì tức, tức mà chết. Nhưng khùng sao, lúc ấy tôi lại ngẩn ra vì cái điệu bộ ơ à dễ thương kỳ lạ đó! Máy người còn lại trong phòng không chịu nổi nữa, cười khàn khạch. Tự nhiên có hai đứa diễn trò cho họ xem. Nhưng có một số thằng không giấu được tức tối. Em xinh thế kia, nó cũng ước làm nhân vật chính, dù là trong trò hề!

Brùm... Tiếng xe ông thầy đi đâu về. Bỗng nhiên em đứng phắt dậy, vắt cả bản vẽ cả chì cả gôm, tuôn đi như một cơn lũ ra cửa. Mà điều đáng nói nhất là em lôi tuột tay tôi chạy theo em!

Mặc kệ ông thầy trẻ nhìn theo ngẩn ngơ, lấp bắp chưa kịp nói gì, tôi sung sướng trong cái cảm giác ào đi cùng em. Thấy mình giống cô dâu, à quên, chú rể chạy trốn quá thể.

Hai đứa đi xe đòn dông của tôi. Em vắt cả túi xách lại, không có chìa khóa.

- Cậu nhóc chở tôi!
- Đã bảo không phải cậu nhóc! Thế còn xe cô?
- Thầy sẽ phải giữ! - Em nói tỉnh queo, tót lên đòn dông xe tôi ngồi.
- Ủ thì đi! Nhưng mà đi đâu? - Bỗng nhiên tôi ngẩn ra. Cuộc “bỏ trốn” ngớ ngẩn này chưa được hoạch định.
- Đi đo mắt! Hồi nãy cậu thách tôi mà.

Thế là tôi ngoan ngoãn chở em đến hiệu kính. Mắt tôi cận 0,5 độ. Em đắc chí cười ha ha. Em cũng đo! Mắt em lên đến 3 độ, thảo nào cứ nhìn ra tôi là cậu nhóc. Hai đứa đợi người ta loay hoay với khách khác, bấm nhau chuồn. Đo kính thì tất nhiên là không mất tiền! Nhưng chủ hiệu kính không tính đến trường hợp có người đến đo mà không mua.

- Còn chỗ nào free⁸ nữa nhỉ? - Em nhướn mắt hỏi tôi.
- Ra kênh ngồi. Chả ai tính tiền!

- Hôi!

- Có đoạn không hôi! - Tôi hào hứng.

Thế là tôi và em ngồi ở bờ kênh lộng gió. Cảnh tượng giống như giấc mơ của tôi ngày đầu gặp em. Tiến trình thúc đẩy nhanh đến bất ngờ! Tôi mua hai bịch nước mía, cái này thì mất tiền, nhưng không đáng kể.

- Vì sao cô khóc thế?

- Cậu thích Rock không, cậu nhóc?

- Không phải cậu nhóc!...

Chúng tôi bàn về Rock.

- Vậy thì hồi nãy ai làm cô khóc?

- Thế còn thơ Walt Whitman, cậu nhóc?

- Không phải cậu nhóc!...

Chúng tôi lại nói về *Walt Whitman*.

Để tôi kể tóm tắt lại cho các bạn nghe, cứ theo cách đó, chúng tôi đã nói về Harry Potter, nhạc Quốc Bảo, bóng rổ, games, phim *The Notebook*... Mãi đến khi mặt trời xuống đỏ thẫm dòng kênh, tôi vẫn chưa biết vì sao em đã khóc.

- Cảm ơn nhé, cậu nhóc! Một ngày thú vị! Vắt bịch nước mía rỗng vào thùng rác cách đó 5m, một cách chính xác, sau cùng em nói.

- Không phải cậu nhóc! Ngày mai cô sẽ vẫn đến lớp vẽ chứ?

- Có, nhưng đừng hy vọng. Tôi với cậu sẽ dừng lại ở những điều lãng mạn nhẹ nhàng và thoáng qua như thế này thôi - Em mỉm cười, nói thẳng thừng.

Tôi hơi choáng. Nhưng rồi tôi nhún vai. Hai đứa chở nhau về lớp học vẽ. Trên phố dài vùn bóng hoàng hôn, em và tôi vừa đi vừa hát. Tôi nhại lại một câu hát vừa nghĩ ra trong đầu: "*Biết đâu bỗng em thấy tim ta thật rộng, và em quên đi lời ánh dương...*" Em cười: "*Khá lắm cậu nhóc! Nhưng ít có lý!*". "Không phải cậu nhóc! Nhưng biết đâu đây!".

Nếu bạn là người lãng mạn, tôi yêu cầu bạn dừng đọc ở đây. Tôi chẳng muốn bạn đọc xong lại rửa sả tên tác giả đầu óc ngổ ngẩn. Nếu bạn là người trung tính, tôi cũng yêu cầu bạn dừng ở đây. Tôi muốn gieo vào bạn chút gì lãng mạn. Còn nếu bạn là người thực tế, bàng quan trước mọi tình huống, tôi sẽ thành thật mà nói rằng bạn càng nên dừng ở đây, bởi từ đầu câu chuyện ngô nghê của tôi đã chẳng mang lại nhiều bận tâm cho bạn. Tôi nào muốn tốn thêm thời gian của bạn làm gì.

Nhưng nếu bạn đã đọc đến đây rồi, thì cá một ăn mười rằng bạn sẽ phớt lờ mọi cảnh tỉnh của tôi mà đọc tiếp. Trí tò mò là cái tội chung của con người từ ngày khởi thủy. Nào, được rồi, đừng cáu lên thế, tôi kể tiếp ngay đây.

Em... hơn tôi ba tuổi, học khoa nội thất ở cái trường đại học mà tôi mơ ước thi vào. Lâu ngày không vẽ tượng, chỉ lo làm dự án nọ kia, em nhớ. Thế là em vác bút đi học lại với “lũ nhóc” cho vui. Rồi em gặp thằng nhóc tôi.

Còn cái hôm em khóc ấy, là vì người yêu em không kịp lấy vé cho em đi xem chương trình ca nhạc mà em đợi từ rất lâu rồi. Thế là hắn ta phải tất tả chạy đi mua vé chợ đen. Nhưng mặc hắn, lỡ làm già, em cứ ngồi đó khóc. Rồi để gia tăng kịch tính và hả giận, em lại còn kéo tay một thằng nhóc chạy trốn giữa thanh thiên bạch nhật, chạy ngang qua mặt hắn cho hắn biết tay, tức chơi! Này bạn, tôi có cần phải nói rõ ra “hắn” - người yêu em là cái ông thầy dạy vẽ trẻ măng, hắc ám của tôi không?

Tôi biết chuyện này chả phải do em kể đâu. Em mà kể ngay từ đầu thì tôi đã cóc thềm khổ sở đến thế. Ngay hôm sau khi lò dò đi học, thầy trẻ đã khoác vai rủ tôi đi cà phê, hỏi han cho ra lẽ. Tôi nhắm mắt nói bừa:

- Em là em họ!

- Ôi thế mà thầy chẳng biết gì. Thảo nào hai chị em cứ thậm thụt, nhăm nhẳm với nhau suốt. Thầy hỏi, cô ấy còn cứ lấp lửng là có lẽ phải “đá” thầy để theo “người tình nhỏ bé” thôi!

Đến đây thì sang màn quân sự quạt mo. Nếu là bạn, bạn sẽ làm sao? Nghỉ học vẽ ở đây, rồi cũng sẽ quên, bạn định khuyên tôi thế chứ gì?

Nhưng xin lời khuyên thế thôi, chứ bạn có nói gì cũng chả lay chuyển được tôi đâu. Tôi cứ đi học tiếp, hàng ngày lại lên ngôi choán trước mặt em, mặc cho em cầu nhàu là cậu nhóc này nọ, mặc cho ông thầy nhìn tôi trù mến đầy ngây thơ. Chỉ với một hy vọng mong manh thôi: biết đâu bỗng em thấy...

Đó là cách của một thằng con trai mười tám tin tưởng vào một việc gì đó. Dù là hơi hoang đường một chút.

Chuyện của mỗi người

Vào truyện

Thành phố Cao Nguyên, một mùa thu mới.

Bọn học sinh lớp 12 cảm cú học, tuy vẫn giả lả cười nhưng không nói ra cũng biết tất thấy đều lo sợ những kỳ thi sắp đến. Viễn cảnh về một thành phố rộng lớn bao la hơn, nhiều cơ hội hơn và sự ngọt ngào thích thú của cảm giác tự do thời sinh viên quyến rũ chúng. Mắt đứa nào đứa nấy đều sáng long lanh niềm hy vọng của người sắp trưởng thành, bay đi thật xa thật xa...

Trong một trường cấp ba, cận cảnh hơn là một lớp học, một dãy bàn, hai chỗ ngồi gần nhau, có hai đứa như thế.

Ba năm, bọn trong lớp vẫn không thể hiểu được một thằng con trai suốt ngày ương bướng lạnh lùng và một đứa con gái lơ đãng, gặp “tần số” là nói như bắn súng liên thanh tại sao lại thân thiết với nhau như vậy. Có lẽ hai đứa có một điểm chung, đó là học các môn tự nhiên không lấy gì làm khá lắm. Điều này làm khối đứa bĩu môi: “Cứ ra vẻ lập dị, hóa ra cũng chỉ là...”. Tuy nhiên sau một thời gian, nhiều người nhìn nhận khác. Những kẻ như vậy có tư duy sáng tạo đáng nể, hay như khoa học chứng minh: não trái phát triển hơn não phải. Tất thấy những điều chúng nói, chúng làm đều gây ngạc nhiên lớn: “Sao có thể nghĩ ra cái thứ quái quỷ như thế nhỉ?”. Không ai dám nhìn hai đứa một cách thiếu tôn trọng nữa, tuy nhiên, cũng không nồng nhiệt trong giao tiếp. Điều này lại thuộc khía cạnh mỗi người tự xác lập giá trị cho bản thân.

Thi Sĩ là bí danh cả lớp gọi đứa con trai. Đứa con gái thì khác hơn, gọi tên bạn thân của mình dài dòng hơn một chút: Thi Sĩ Mùa Đông.

Kea là biệt danh cả lớp gọi đứa con gái. Hình như đó là *nick* trên các *forum* truyện tranh của cô nàng. Thi Sĩ gọi hản cô bằng cái tên khác: Đồ Ngớ Ngẩn.

1. Lá thư đầu tiên.

Khi Hân đến công ty, trên bàn cô có một chiếc phong bì màu xanh lá cây nhạt. Trông nó thật thú vị và dễ chịu cho một khởi đầu. Cô cầm lá thư lên, thoáng hồi hộp.

“Hôm nào đó anh thấy em qua một ô kính. Và anh yêu em!”. Tất cả, kể cả dòng tên *“Ms Thuc Han...”* trên phong bì đều được đánh máy để giấu tông tích người gửi. Hân nghe tim mình run lên. Những thứ lãng mạn và mơ hồ thường bị những kẻ tỉnh táo gạt bỏ. Nhưng sự thật, không ai có thể kiểm chế nổi cảm giác thích thú khi rơi vào trạng thái hơi phiêu lưu ấy. Má Hân đỏ ửng. Cô mỉm cười.

Kha, anh phó phòng đẹp trai lịch lãm bước vào phòng, tay cầm tách cà phê bốc khói, dừng lại khi đi qua bàn Hân, nháy mắt: “Chào xinh tươi! Em có điều gì vui?”. Hân lắc đầu, nhanh tay luồn lá thư vào chồng hồ sơ trên bàn, thật trùng hợp là hôm nay sơ mi của Kha trùng màu với chiếc phong bì. “Không có gì đâu ạ!”. Kha có vẻ không tin, nhưng cũng nhún vai không quan tâm lắm, hơi cúi về phía cô thì thầm: “Trưa nay đi ăn cơm với anh!”, rồi quay lưng đi. Hân chưa kịp biết mình đã gạt hay lắc, bàn tay mò mẫm tìm lại bức thư. Hai người chưa nói gì với nhau, tuy cũng đã có nhiều bí mật. Nhưng lá thư không phải Kha gửi! Trực giác của Hân quả quyết, sau tất cả những điều Hân biết về anh.

Góc phòng, Luân, người đồng nghiệp lạnh lùng vẫn điềm nhiên cúi đầu vào máy tính, mặt mũi phờ phạc và râu ria lởm chởm. Anh ta ở lại công ty suốt đêm qua. Nghe đâu sắp xin nghỉ việc, nên cố gắng hoàn thành những công việc cuối cùng. Là anh ta thì sao nhỉ? Có lẽ đâu thế? Hân bật cười với ý nghĩ đó. Luân che miệng ngáp, mắt đỏ kè, ánh mắt lướt qua cô đồng nghiệp xinh đẹp một cách lạnh lùng và vô tâm.

2. Lá thư thứ hai

Chiếc phong bì màu xanh lá cây nhạt nằm gọn gàng trên bậc cửa căn hộ của Hân. Ai đó đã nhét nó vào lỗ bỏ thư khi cô đi làm chưa về. Chắc chắn không phải Kha, Hân càng quả quyết. Cả ngày hôm nay anh ta không ra khỏi công ty vì đang túi bụi với một đề án mới. Nỗi tò mò lớn dần. Hân bóc phong bì. *“Trời lạnh quá! Anh yêu em!”*. Cô quấn lại chiếc khăn len trên cổ, mỉm cười bình yên.

Kha gọi điện cho Hân. “Em này, mình đi đâu đó đi, sau một ngày kiệt sức!”. Cô đáp uể oải: “Em mệt, Kha ạ!”. Giọng Kha vẫn kiêu ngạo, tự chủ nhưng hơi bất an: “Hân, mấy hôm nay em không có gì chứ?”. “Không! - Hân quả quyết - Không có gì!”. “Vậy được! Nghỉ sớm nhé!”. Kha cúp máy. Hân biết anh ta có đôi chút tổn thương. Có lẽ chưa bao giờ Kha bị từ chối.

Nằm trên giường, đọc mãi lá thư, Hân không thôi nghĩ về chủ nhân của nó. Cô tưởng tượng đến một người lạ. Cảm giác phiêu lưu đem lại nhiều thích thú. Ít ra thì cũng có một điều khác biệt với cuộc sống tẻ nhạt với những mối quan hệ nhàm chán thường ngày. Nhưng từ sâu trong lòng, cô luôn hy vọng đấy là Kha. Không phủ nhận Hân cũng thích anh ta, nhưng mọi chuyện chưa có gì chắc chắn, vì cái tôi của cả hai đều quá lớn.

3. Lá thư thứ ba

Nó nằm trong giỏ xe Hân. Cô nhìn quanh quất trong nhà gửi xe công ty tìm kiếm, chỉ có một bóng người cao cao và mái tóc bù xù in trên nền trời xám nhạt nhoang. Luân tiến đến gần, đỡ lấy xe Hân, lẩm bẩm: “Để tôi giúp”. Anh ta nghĩ Hân đang luống cuống vì bị kẹt giữa những chiếc xe khác. Hân lí nhí: “Cảm ơn anh”. Luân bỏ đi, cười thờ ơ, đôi mắt vẫn đỏ ngầu vì thiếu ngủ. Lần đầu tiên Hân nói gì đó với anh ta, không phải ở trong văn phòng.

Cô cuống quýt mở lá thư với phong bì màu xanh lá cây nhạt: *“Hôm qua đi trên phố. Phố rất dài! Anh yêu em!”*. Hân áp lá thư

vào ngực. Cô không biết sau lưng mình có một đôi mắt, rất buồn.

4. Lá thư cuối cùng

Lá thư chuyển bằng đường bưu điện đến công ty, gửi đi từ bưu điện trung tâm của một quận gần đây. *“Những chuyến bay có lẽ sẽ rất dài. Anh yêu em!”*. Hân rơi vào vòng suy đoán. Chuyến bay?

Kha đến bên bàn Hân. “Tối nay phòng mình có một buổi tiệc nhỏ để chia tay Luân. Nhân tiện anh muốn thông báo với mọi người...”. Có lẽ nếu điều này xảy ra sớm hơn Hân sẽ rất vui. Anh ta đẹp con người kiêu ngạo sang một bên, công khai tình cảm của họ. Nhưng cô mệt mỏi ngắt lời: “Từ từ, được không anh?”. Sao anh ta không để ý Hân đang nghĩ gì nhỉ. Chỉ làm theo ý mình, một lời đơn giản với Hân cũng không. Người lạ giấu mặt hơn hẳn Kha vì biết nói những lời chân thành. Kha trầm giọng, quay đi: “Tùy em!”.

Luân đang thu dọn đồ đạc, ngẩng lên bắt gặp ánh mắt Hân. Anh ta cúi xuống nhanh. Hân cảm thấy anh ta khó hiểu.

Khi quay về từ chỗ đối tác, Hân thấy trên bàn mình là cây xương rồng thường ngày vẫn để trên CPU của Luân. Nó vừa nhú lên một nụ hoa trắng muốt, xinh xinh. Trên cái chậu men be bé dính một miếng sticker: *“Chăm sóc nó giúp tôi! Tôi có quá nhiều thứ phải mang đi!”*. Hân quay sang nhìn anh ta mỉm cười. Luân khẽ nhếch môi đáp lại. Mọi người trong phòng đều có một vật gì đó Luân tặng lại. Như cái chặn bản vẽ kỳ dị bằng đá màu đen trơn bóng Luân hay dùng bây giờ đang nằm trên bàn Kha, tựa một ánh mắt thấu suốt nhìn về Hân, khắc khoải.

5. Lá thư đầu tiên

Hân đến công ty, việc nhận ra chỗ của Luân trống trải làm cô hơi hụt hẫng. Buổi tối hôm tiệc chia tay cô về sớm, một mình, và bây giờ cảm thấy hối hận vì đã không nồng hậu một cách

đúng mực với anh. Luân là một đồng nghiệp tốt, dù cá tính hơi lạ lùng. Tối hôm đó Kha cũng có vẻ trầm, ít nói. Hân ái ngại và thấy mình mâu thuẫn. Cô không biết cái gì đang diễn ra trong lòng.

Có một lá thư lạ! Chiếc phong bì màu vàng cam nằm an nhiên trên bàn. Tên Hân được viết tay, không phải đánh máy, dòng chữ đen rần rở quen thuộc. Cô lập cập xé thư, không dùng cả dao rọc giấy. “*Anh yêu em!*”. Mọi điều rối rắm tan biến. Dù câu chuyện diễn ra theo ý muốn, không quá nhiều bất ngờ, cô vẫn vui muốn khóc. Là Kha!

Kha đứng bên Hân từ lâu, mỉm cười. Không phải cái vẻ ngông ngạo ngày thường, mắt Kha rất hiền. Anh chìa cho Hân một lá thư khác, chiếc phong bì quen thuộc. Giọng Kha nhẹ: “Đây mới là lá thư của ngày hôm nay, người ấy nhờ anh chuyển cho em. Là Luân! Cậu ấy bay sang Anh hôm qua, cho một chương trình học nâng cao. Đáng lẽ Luân nghỉ việc sớm hơn, nhưng đã nán lại đến những ngày cuối cùng, chỉ để làm một điều. Cậu ấy yêu em!”.

“Sao anh biết về những lá thư?” - Hân ngỡ ngàng. Kha vẫn dịu dàng: “Anh thấy em khác lạ. Và tìm hiểu. Vì anh cũng yêu em, rất nhiều, nhưng chỉ vừa nhận ra khi những lá thư ấy xuất hiện mà thôi!”

Thật lâu sau đó, Hân thôi mân mê lá thư trên tay mình, ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Kha thì thầm: “Kha, giữ giúp em lá thư đó, được không? Còn em, em sẽ giữ cái này!”.

Đó là lá thư đầu tiên.

6. Chap 1: THI SĨ MÙA ĐÔNG

Thi Sĩ là một kẻ đa cảm. Cái vẻ mặt lạnh lùng chỉ là vỏ bọc an toàn cho sự yếu đuối không đáng có ở thằng con trai này. Nhiều đứa bảo: “Kea à, tớ chẳng hiểu tại sao cậu có thể suốt ngày tíu tít với một tên như Thi Sĩ. Nhìn hắn như mang cả sầu nhân

thế!”. Kea cười phá lên: “Mang cả sầu nhân thế à? Nghe thú vị đó!”.

Với biệt danh Thi Sĩ, tất nhiên hẳn làm thơ. Điều này kể cũng lạ, vì chưa bao giờ thấy tên hẳn trên báo chí hay các *forum* đề dưới một bài thơ, tuy nhiên Kea quả quyết rằng tay này chính xác là một thi sĩ. Nhìn dáng vẻ nghệ sĩ chán đời của hẳn, mọi người tặc lưỡi gọi thế luôn, cho tiện.

Tuy nhiên Kea là kẻ hiểu Thi Sĩ rõ nhất. Ba năm ngồi gần nhau, không biết cô nàng đã được đọc hết bao nhiêu bài thơ của Thi Sĩ rồi. Ban đầu hẳn viết thơ tự do, nghĩ gì viết nấy nhăng nhít trên mấy tờ giấy nháp, Kea kín đáo thu thập mang về nghiền ngẫm và ngạc nhiên tột cùng. Hóa ra hẳn sống nhạy cảm như thế. Chính sự thấu hiểu này làm cho hẳn và Kea xích lại gần nhau hơn. Bẵng đi một thời gian không viết tự do nữa, gần đây Thi Sĩ thể nghiệm một loại hình mới: Hai-bát. Kea ngô nghê hỏi này ông, Hai-bát là kiểu ông chén xong hai bát... cơm thì làm được một bài thơ chứ gì? Thi Sĩ cười ha hả. Đồ Ngớ Ngẩn ạ! Đây là kiểu tứ vừa nghĩ ra, này nhé... Hẳn lăm răm giải thích, đại khái Kea nắm được rằng tên này đam mê sự súc tích của Haiku Nhật Bản ba dòng mười bảy chữ. Mặt khác hẳn cũng yêu thể thơ cổ truyền của Việt Nam: lục bát. Hai - bát trong “từ điển” của hẳn là sự kết hợp giữa hai loại này: một bài thơ gồm ba câu lục bát.

Thi Sĩ quảng cho Kea xem một tập dày viết tay, toàn thơ kiểu ấy. Kea đọc lướt qua, nhăn mặt. Tên này sống một mình từ bé với ông bố là nhà nghiên cứu văn học phương Đông, đọc toàn sách văn, triết phương Đông cổ nên sớm già và bị “lậm” nặng nề những từ dùng xưa cũ, hình ảnh ước lệ, cả tư duy của mấy ông tác gia kiểu như thế gian là phù du, là một cuộc cờ, tư tưởng vọng Niết Bàn...

Thi Sĩ à, tôi chỉ thích bài thơ đề đầu tiên của tập “tạm-gọi-là-thơ” này. Mấy cái kia cũ kỹ và bi ai sầu thảm quá, tôi không

ngắm. Kea bảo.

Download về một nỗi buồn đã cũ

Cài autorun

Riết rồi quen

Cũng chả biết khi nào buồn thật.

Thi Sĩ cười cười, gục gặc. Kea tiếp tục:

- Tuy nhiên có đoạn này - cô nàng chỉ tay - tôi có thể hoàn toàn thông cảm với ông.

Người nay kẻ sĩ Bắc Hà

Ta bước la đà khóc mộng trời Nam

Quạnh hiu đường đã khôn kham...

- Ông viết cho Xgirl, đúng không?

Thi Sĩ tắt nụ cười, ngắm nghĩ. Kea tự trách mình khơi chuyện vô cớ. Hấn - với vỏ bọc ngôn từ bác học - diễn tả rất thực tâm trạng buồn tênh trống trải của một thằng con trai mười bảy. Thi Sĩ Mùa Đông có một cô bạn gái rất thân, chơi từ năm lớp ba ở sát bên nhà, hai đứa gọi chung bí danh là Xgirl. Tình cảm của hai đứa hoàn toàn trong sáng; cùng mê văn chương, cùng lãng mạn... Hết lớp 9, bỗng Xgirl nằng nặc đòi ra Hà Nội ở với bà ngoại, mặc cho cả nhà can ngăn và Thi Sĩ thì ngơ ngẩn. Nàng đi thật! Thi Sĩ ở nhà chăm chỉ đi giao báo và làm việc vặt, kiếm tiền. Nghỉ Tết năm lớp 10, chàng lặn lội ra Hà Nội thăm Xgirl. Nghe nói vừa đến ban chiều, gặp Xgirl khoảng hơn nửa tiếng, nàng nói gì đó mà chỉ trong buổi hôm đó hấn tức tốc mua vé xe quay về ngay Ban Mê, tuyệt nhiên không giải thích với ai một lời. Mãi sau này hấn mới kể với Kea rằng Xgirl dẫn hấn đi trên đường Thanh Niên, ngồi nhìn sông Hồ Tây rồi nói nếu mà cứ ở cạnh nhau, chơi với nhau rồi sau này mọi thứ tình cảm sẽ như được lập trình sẵn, chán vô cùng. Xgirl đi vì không chịu nổi sự phẳng lặng. Thi Sĩ ngẩn người. Những điều hấn tin tưởng và trân trọng vỡ vụn như ánh mặt trời va vào nước Hồ Tây...

Kea tìm thấy rất nhiều bài khác cho Xgirl.

Không hẹn mà đến, không chờ mà đi (Trịnh)

Mắt người u uẩn ngộ nghĩ

Sương mơ vấn áo tà huy khóc mùa...

Hay

Heo may luôn giữa cuộc cờ

Chén Nghi Tàm thổi khói mờ vào xuân

Người trông pháo mã băng khuâng...

Thậm chí những bài lơ lửng hai câu không tìm ra lối thoát

Người đi trên lối Cổ Ngư

Tây Hồ Trúc Bạch mây mù mù sa...

Thi Sĩ thường nói, có lẽ sau này tôi sẽ chọn một cái chết như Đỗ Phủ. Rồi hẳn đọc luôn:

Ngã lưng xuống mảnh thuyền nan

Mắt khép khẽ khàng, tay thả xuôi xuôi

Lặng nghe sương khói lên trời...

Kea hừ mũi, đồ nhảm nhí. Thế mà lâu lâu cao hứng, Kea đọc lại thơ của Thi Sĩ, bọn lãng mạn một chút tranh nhau đòi chép: “Thơ ông nào hay vậy?”. Kea cười cười không nói. Nếu biết Thi Sĩ không phải là “ông nào”, làm gì tụi nó đòi chép thơ. Rồi có lúc buồn, Kea cũng lẩm nhẩm mấy bài thơ điên khùng của hẳn lúc nào chả rõ.

Vót ngày mảnh tựa sợi dây

Tròng vào cổ (phấy) dắt ngày đi rong

(Chấm than) Vừa đủ ba dòng...

Phải, Thi Sĩ kể lúc buồn, tôi thường hay leo lên bưu điện, chui vào phòng điện thoại gần ngừ bấm số của Xgirl, rồi lại cúp. Từ trên cao nhìn xuống ngã sáu thành phố, thấy ánh đèn xe trôi loang loáng như một dòng sông ánh sáng, bỗng nhiên tôi không cảm thấy tuyệt vọng nữa. Nhưng tôi biết rõ là mình cô độc!

7. Chap 2: Kea - Đồ Ngớ Ngẩn

Đôi khi Thi Sĩ nói với Kea rằng tôi thực sự khâm phục bà, bà sống vui vẻ và vô tư, lúc nào cũng cười được, đùa được. Nhưng tôi hỏi thật, chẳng lẽ bà không gặp những vấn đề? Kea lại toe toét, nhưng âm vực không chói lói như ngày thường. Ai mà không có những vấn đề hả ông? Chỉ là cách nhìn nhận của mỗi người. Ví dụ tình huống của ông có thể kể tóm tắt và lạc quan lên là: “Chàng chơi với nàng từ bé, dùng một phát nàng bỏ đi với lý do vớ vẩn. Chàng sống lơ ngơ như người mất hồn, cho đến một ngày ba chấm”. Sau dấu ba chấm đó là gì? Thi Sĩ tò mò. Ôi dào, sao lại hỏi tôi? Đời ông thì ông phải làm đạo diễn chứ. Muốn nó là tragedy (bi kịch) hay comedy (hài kịch) thì cũng do ông. Thi Sĩ gục gặc, à tôi hiểu, vậy đời bà thuộc tuýp nào?

Kea Ngổ Ngẩn cười. Trommedy, từ này tôi mới sáng tác đây, hiểu nôm na là bi hài kịch. Nhưng ông phải chỉnh lại cách hỏi, phải nói là: “Đời bà cho đến lúc này...”.

Kea sống đơn độc từ bé. Bố mẹ mở một công ty tin học viễn thông, sự phát đạt kéo theo những chuyến công tác miên viễn. Kea, ngoài giờ học, hết đọc Manga lại ngồi đối diện với chiếc máy vi tính nối mạng sục vào các *forum* chát chít. Cho đến một hôm cô nàng quen Xguy. (Hai đứa thỏa thuận gọi chàng ta như vậy).

Xguy là một kẻ điên khùng chính cống. Hắn ta hơn Kea bốn tuổi. Cách đây bốn năm, Xguy đậu đại học Ngoại Thương với số điểm á khoa, tuy nhiên hắn không thềm nhập học. Không hiểu trong ba năm phổ thông làm cái quái gì mà hắn đủ tiền mua thanh lý một chiếc xe bus cũ. Sau khi sửa sang, trang hoàng mua sắm biến nó thành một ngôi nhà di động, hắn mang theo bốn con chó Nhật và lên đường. Hắn đi ngao du khắp nơi, hết miền Nam trong vòng ba tháng, sau đó ngược lên mạn Bắc. Ở bất cứ nơi nào có người, hắn dừng lại kiếm việc làm, thời gian rảnh đi tham quan, chụp ảnh ghi chép về địa danh, tập quán, đời sống vùng đó. Kea hỏi tiền đâu hắn sống, hắn cười, tôi viết phần mềm cho một số công ty, họ gửi tôi tiền vào tài khoản. Có

lúc túng quá thì dừng xe đi xin bốc vác, hái cà phê... Cũng thú vị!

Kea tưởng mình gặp một thằng cha bịp bợm, mê truyện phiêu lưu phương Tây đến phát rồ, tự huyền hoặc mình rồi bịa ra một cuộc sống ly kỳ như thế. Dù khá thích thú về cách nói chuyện và trình độ hiểu biết của hắn, Kea vẫn hoài nghi. Cho đến một ngày, đồ xích trước nhà Kea là một chiếc xe dài sơn màu đen đỏ kiểu chữ nhỏ máu của dân ghieen *Heavy Metal*, mấy con chó phóng phóc xuống đường, theo sau là một gã lênh khênh đeo kính, tóc dài rậm râu như dân hippie, Kea mới tin trên đời này còn những kẻ như Xguy. Hắn cười hồn nhiên bảo rằng bây giờ đàn chó tăng thêm hai con do một sự phối ngẫu bất ngờ, và WC trên xe được cải cách tân tiến hơn một chút: có hẳn hộc đựng nước và chất thải. Ngày xưa tôi chỉ làm một cái ống xả xuống đường... Kea nhìn điệu bộ thản nhiên của hắn khi nói tất cả những điều ấy, lòng dấy lên một tình cảm không rõ ràng.

Vài ngày sau hắn chào Kea rồi đi. Tôi đi ngược lên phía Bắc, có thể sẽ sang Trung Quốc, rồi xa hơn. Đừng ngạc nhiên nếu không liên lạc được với tôi. Hãy nghĩ là tôi vẫn ổn! Kea buồn bã. Cô nàng bảo rằng khi mười tám tuổi, cô cũng muốn đi một chuyến. Xguy bỏ kính nháy mắt dễ thương như trẻ con. Được, khi Kea vừa thi đại học xong tôi sẽ về đưa Kea đi. Danh dự!

Từ đó Kea không gặp lại Xguy nữa. Đôi khi ngồi tưởng tượng bây giờ hắn đang ở đâu, trên một con đường đèo mù sương hay trong một thung lũng đầy cỏ nắng. Lời hứa còn đó. Kea lao vào viết những tản mạn tùy bút về một người “đến và đi như làn gió”. Kea nghĩ về ngày Xguy trở lại. Không biết đàn chó lúc ấy sẽ có bao nhiêu con.

Và, Kea nhìn thẳng vào mắt Thi Sĩ, cho đến gần đây tôi nhận được tin từ một người bạn của Xguy. Người kia nói Xguy bị bệnh gì đó. Hắn đang cố gắng tận hưởng cuộc sống. Tôi đã bàng

hoàng vô cùng và ngẩn ngơ nhiều ngày sau đó. Chỉ một lần gặp trong đời, có thể là lần cuối nhưng tôi biết câu chuyện này sẽ theo tôi mãi. Tôi tin Xguy không thất hứa. Nhưng cũng có lần tôi mơ thấy hắc gục chết trên đỉnh núi tuyết ở Tây Tạng. Viễn tượng đó thật đáng sợ.

Thi Sĩ sững sờ nhìn Kea. Hắc không thể ngờ ẩn chứa trong thân thể nhỏ bé và hay cười đùa vô tư này là những câu chuyện lạ lùng khó tin. Kea mỉm cười, Thi Sĩ, đó là lý do vì sao tôi sợ hãi khi đọc bài thơ về cái chết của cậu. Chúng ta mười bảy, có quyền hy vọng và vui vẻ, hiểu không?

8. Kết truyện

Thi Sĩ Mùa Đông vẫn lên bưu điện nhìn xuống thành phố những lúc buồn. Kea Ngổ Ngẩn vẫn thường xuyên cười đùa, viết tản mạn và đôi khi nhong nhóng về phía Quốc lộ, nơi xuất hiện đầu tiên của những chiếc xe đến từ phương xa, dù thời điểm hẹn vẫn còn xa lắm. Chỉ có Thi Sĩ hiểu cô bạn nhỏ nhắn của mình đang tìm kiếm thứ gì. Chúng thân thiết, cười đùa, cũng có lúc cảm thấy kiệt sức với đồng bài vở cao ngất, cẩu nhặng xị cả lên... nhưng rõ ràng những người biết câu chuyện này nhìn chúng cách khác.

Sự hiểu biết về nhau không thay đổi được thói quen và cách nhìn cuộc sống của mỗi con người, nhất là những đứa mười bảy tuổi thừa tự tin rằng mình đã lớn. Tuy nhiên hiểu về nhau để biết rằng cuộc sống của một người dù là nổi bật hay thình lặn đều chứa cả một câu chuyện, tragedy, comedy, trommedy hay camgedy... (bắt chước Kea Ngổ Ngẩn thành lập từ mới: hài bi kịch) tùy cách nhìn nhận.

Mười bảy tuổi, bạn đọc xong truyện này và nhếch môi chế nhạo tác giả khéo tưởng tượng, tô vẽ. Thật ra ai cũng có một câu chuyện. Có thể chính bản thân bạn cũng không nhận ra câu chuyện của mình. Nhưng có! Vì cuộc sống là truyện. Chỉ vì

nó trôi chậm chạp quá, nên tư duy không đủ “dài hơi” để nhận ra đó thôi.

Bạn tin không?

Hoàng tử và mùa xuân

...**V**à người ấy đặt lên bàn tay cô một nụ hôn và mỉm cười dịu dàng: “Tôi là hoàng tử đến từ vương quốc Mùa Xuân”. Đúng lúc đó, đồng hồ gõ mười hai tiếng báo giao thừa...

Nó bốn cột đọc to đoạn cuối truyện bằng cái giọng nhay nhay veo veo như băng rờ rời bất thành linh gấp cuốn sách lại quăng bẹp xuống gầm bàn, thở hắt ra một tiếng chán chường: “Nhảm! Nhảm hết sức!”.

Ông anh đang lóc cóc gõ phím ngoảnh cổ lại nhìn con em gái úp mặt vào cái gối tựa, nằm chèo queo trên salon, lắc đầu thương hại: “Tính mày giống một thằng con trai khô khan hơn Su ạ! Giờ thì nhặt cuốn sách lên để lại ngay ngắn trên kệ”. Nó miễn cưỡng làm theo, lẩm bẩm: “Người yêu tặng có khác! Anh cố mà giữ mối tình cổ tích của mình nhé! Người như anh và bà Hà sắp tuyệt chủng tới nơi rồi! Thật đấy!”.

Mẹ từ trong phòng đi ra, khẽ tăng hắng, tay cầm một tờ giấy dán lên “Bản tin nhà mình”. Gì đó mẹ? - Cả hai cái mồm đồng thanh. Mẹ đáp tỉnh “Bảng phân công nhiệm vụ dọn nhà chuẩn bị đón Tết!”.

- Con không thích lau cửa sổ! Năm ngoái con té từ trên cầu thang xuống một lần, sẹo nè! - Nó hùng hổ chìa tay ra một vết sẹo dài mờ mờ trên tay.

Mẹ nhú mày:

- Năm nay nếu cẩn thận hơn, con sẽ không té. Ai cũng phải làm việc, để có trách nhiệm với gia đình! Thôi không nói nữa, mẹ phân chia đâu vào đấy cả rồi, nếu phải leo cao quá, anh Hai sẽ giúp con một chút, ráng mà hoàn thành sớm, hoặc là khỏi ra phố đón giao thừa.

Ông anh cười rất đều. Chờ mẹ đi, anh Hai ghé tai nó đang nhả nói thầm: “Đuôi của mày đâu? Hô một tiếng là xong ấy mà! Trừ khi...”. Nó liếc xéo, ngắt lời: “Không có ai rảnh hơi đến dọn nhà cho bạn gái trong khi việc nhà mình thì đùn đẩy cho em gái như anh đâu!”. Ông anh không câu, còn bật cười khoái chí, nói tiếp câu đang dở “... mày cóc có cái đuôi nào!”

Hăm tám Tết.

Nó vừa gặm khúc bánh mì mẹ để lại trên bàn, vừa lắng nghe theo tiếng nhạc. Điện thoại reo. Giọng Giang, con bạn thân háo hức: “Mày, chuẩn bị sao rồi?”. “Chỉ còn dọn dẹp nhà cửa, mua sắm nữa là xong hết!”. Con bạn cười khùng khục, vẫn hồ hởi khoe: “Nhà tao xong hết rồi! Chuẩn bị sớm thiệt sướng! Giờ chỉ còn tàng tàng mà đợi Tết nữa thôi!”. Hai đứa bắt đầu huyền thuyên.

“Thôi vậy nhé! Tối giao thừa tao qua chở mày đi chơi!”. Nó chốt lại. Con bạn thân rụt rè: “Su nè, tao gọi để nói vụ đó. Giao thừa Minh hẹn tao đi hái lộc! Hẹn từ hồi... Noel”. Nó hăng. Nhưng rồi cũng gục gặc: “Ừ, vậy mà từ đó tới giờ không kể tao nghe!”. Con bạn thân ái ngại: “Mày..”. “Không sao mà! Cúp máy đi, tám quá!”.

Giao thừa đầu tiên kể từ năm lớp chín tới giờ, Giang sẽ không đi cùng nó. Giao thừa đầu tiên kể từ lúc Giang có thêm “thằng bạn thân”. Nó tặc lưỡi, quẳng cùi bánh mì đang nhai dở cho con Boo. “Thì có sao?”.

Mẹ nhăn mặt:

- Su, phần việc của con còn y nguyên!
- Con sẽ làm mà! - Nó vẫn cảm cú nếm tất cả các loại kẹo mẹ vừa mua về.
- Này Su, anh có thằng “hiền đệ” khóa dưới cũng khá lắm. Từ lúc anh khoe hình mày, nó cứ nhắm nhe đòi làm em rể. Giờ

bảo nó đến lau cửa sổ hộ mày nhé? Ông anh cũng đang tích cực “nắm giữ” ghé tai nó thầm thì vẻ bí mật.

- Nhưng mà dù sao con cũng sẽ lau xong cửa sổ đúng hạn, dù giao thừa năm nay không đi chơi! - Nó tỉnh queo đứng dậy, mút mút mấy ngón tay còn dính đường, phớt lờ những lời vớ vẩn ông anh vừa nói.

Mẹ và anh Hai nhìn nhau. Lạ đời, con bé Su ham vui vừa bảo nó sẽ không đi chơi đêm giao thừa!

Hăm chín Tết. Nó lò dò thức dậy. Nhà im ắng.

Mẹ đi chợ từ lâu. Ba thì đi làm sớm. Ông sẽ còn bù đầu với hóa đơn chứng từ cho đến chiều ba mươi. Ông anh đáng ghét cũng mất dạng. Có lẽ đi dọn nhà giúp chị-dâu-tương-lai-chưa-biết-sẽ-ra-sao.

Nó nhăn mặt hình dung ra xô nước, cái khăn, xà phòng và những cánh cửa sổ, những chấn song với lớp bụi dày lưu cữu. Học hành bù đầu, bài vở hóc búa quanh năm nhưng chưa có thứ gì làm cho nó nản từ trong ý nghĩ như nhiệm vụ chán ngắt này. Nó lê bước xuống cầu thang.

Dãy cửa sổ kính sạch bóng! Cửa sổ phòng khách dính một miếng sticker, anh Hai ký tên bằng cái đầu lâu cười hềnh hệch quái đản. “Su! Anh giúp mày đến đây là quá ớn rồi! Giờ thì chỉ việc lấy khăn sạch và nước rửa kính lau lại cho đến khi những ô kính trong veo không còn vết mờ là xong. Bảo mẹ anh ăn cơm trưa bên nhà chị Hà, chiều mới về. Còn nữa, anh nhớ ra rồi, vết sọc đó không phải do ngã thang khi lau cửa sổ. Chỉ vì mày và con Giang đã lao xe thẳng vào hàng rào thôi!”.

Đêm giao thừa. Người ta bắt đầu túa ra đường. Nó ngồi trong phòng khách xem ti vi với ba mẹ, cố không thèm để ý đến lão anh trai đang vừa huýt sáo vừa chải keo bột, diện bộ quần áo “kể” nhất.

- Ngồi đây làm gì? Không thay đồ đi hả? - Ông anh hất mặt.
- Đã nói là không đi chơi mà! - Nó cau có.
- Mà mày không thích đi chơi với anh à?

Nó mừng hóm, thật ra đêm giao thừa nó không muốn ở nhà chút nào, không muốn chút nào hết! Mà ông anh sao hôm nay mát tính. Mọi ngày kèo nài, chưa chắc lão cho đi chơi cùng. Nhưng nó cố làm bộ làm tịch.

- Đi chơi với người yêu, có ai dắt em gái theo không?

Anh Hai nhíu trán suy nghĩ:

- Hình như không! Thôi hay mày ở nhà đi!
- Không, em đi! - Nó nhảy tót đi thay quần áo.

Nhóm bạn của anh Hai tổ chức party giao thừa ở quán cà phê quen. Nó rất khoái đi chơi với nhóm này, toàn sinh viên Kiến Trúc vui tính, thông minh và nghịch như quỷ sứ.

- Nè Su, giao thừa xong là “rã”. Lúc đó mày về nhà nhé, anh đi chơi với chị Hà một chút! Ông anh thỏa thuận nhanh gọn. Nhưng rồi lão nhếch mép - Mà có thể...
- Gì cơ?
- Không, em gái! - Anh Hai nhe răng cười.

Mọi người đón nó như một đứa em nhỏ thân thiết. Phút chốc nó quên bém rằng mình từng có ý định sẽ không đi chơi giao thừa. Một party theo kiểu “độc chiêu”. Tất cả đeo mặt nạ, nhảy nhót và hò hét khản giọng... Nó chui vào một chỗ góc quán cầm chai nước tu ừng ực, cái mặt nạ Cinderella kéo ngược chụp lên mái tóc bắt đầu thiếu trật tự và hơi ẩm mồ hôi.

Một hoàng tử. Không, một người đeo mặt nạ hoàng tử tiến lại, tay cầm chùm bóng bay rất to chìa cho nó, làm nó suýt sặc vì xấu hổ với cái tư thế uống “kinh dị” của mình.

- Chào bạn! Cái này tặng bạn năm mới! Mỗi quả bóng là một điều ước đẹp! - “Chàng” nói, giọng là lạ, trầm và ấm.

Nó lúng túng cầm lấy chùm bóng từ tay “hoàng tử”, trong cái khung cảnh mờ mờ tối tối cố căng mắt ra và đoán xem đó là lão

bạn nghịch ngợm nào của anh Hai. Nhưng nó chịu.

- Anh là ai vậy?

“Hoàng tử” khẽ cười, nó nghe thấy thế. Giọng cười thật dịu dàng. “Chàng” nói chậm:

- Tôi là hoàng tử đến từ vương quốc Mùa Xuân! Tiếc là ở đây không có tục lệ hôn tay!

- Ó... Sao...

Nó trở mặt kinh ngạc.

Và giữa phòng cà phê, lúc ấy, mọi người đã đếm ngược đến 3.

- ... 2...1... Happy New Year! - Căn phòng vỡ òa trong lời chúc.

- Tùng - “hiền đệ” mà anh hay nhắc với Su đấy! - Ông anh nói với nó rồi quay sang “hoàng tử”, giờ đã bỏ mặt nạ ra - Này, giờ hộ tống em gái đại ca về giúp nhé!

“Hoàng tử” dạ rất ngoan hiền. Đợi ông anh quay đi, “chàng” mới quay sang nó mỉm cười.

- Hiểu chưa Cinderella?

Nó cười, nghe hai má nóng bừng.

Đã sang một năm mới. Xe trôi đi giữa phố rực rỡ từng bừng. Nó ngồi sau lưng “hoàng tử”, cười một mình. Không ngờ cũng có lúc mình lại ngẩn ra vì một điều “Nhảm! Nhảm hết sức!” như ban nãy. Rồi những suy nghĩ khác tiếp nối, lộn xộn. Nó nghĩ tới Giang, tới anh Hai, tới ba mẹ... Trong lòng có những cảm giác và suy nghĩ lạ lùng vừa đến. Tất cả đều ngập tràn yêu thương.

“Này, Cinderella, bạn có muốn đi hái lộc năm mới trước khi về chạm ngõ?” . “Hoàng tử” rụt rè đề nghị.

Nhè nhẹ, nó gật đầu - cái cách dịu dàng, bền lễn của con gái mười chín khi đón nhận một trong những điều mới mẻ đến từ mùa xuân.

Thử thách đầu tiên

Môn Anh Văn lớp 12,
bài thứ 2: “The First Job”.⁹

Thầy giáo chủ nhiệm lớp tôi vừa trở về từ Úc sau chương trình học Master. Cách nghĩ và cách nhìn nhận vấn đề mới mẻ, khoáng đạt của thầy làm cả bọn đều ngưỡng mộ và cảm thấy thoải mái. Hễ thầy nói về một topic¹⁰ nào đó, chúng tôi chỉ có một việc duy nhất để làm là ngھn cổ lên nghe say sưa.

Hôm nay cũng vậy. Thầy hào hứng:

- Trong bài nói rằng một số bạn trẻ sẽ gặp bở ngỡ khi ra đời vì không biết chính xác công việc của ngành nghề mình chọn là gì. Thực ra điều này đối với các nước tiên tiến đã quá cũ rồi...

Chúng tôi ngồi thẳng lên, chuẩn bị nghe thầy kể chuyện “tụi nó”. Thầy hay gọi người nước ngoài như thế. Đó cũng là cách gọi của những người biết nước mình là nước nhược tiểu, thua xa nhưng vẫn bền bỉ một lòng tự hào dân tộc.

- Mười sáu tuổi, “tụi nó” tranh thủ dịp hè đăng ký đi làm thêm mấy tháng. Đến khi nghỉ việc, sẽ có một người gọi là Supervisor, kiểu như là quản lý ấy, xác nhận cho rằng người này đã làm công việc này ở chỗ này, làm việc ra sao... Điều đó vừa giúp “tụi nó” có thêm kinh nghiệm, vừa là thuận lợi lớn sau này khi ra trường ứng cử vào những vị trí cần kinh nghiệm.

Nhiều đứa trong lớp há hốc. Nhiều đứa nhún vai ra vẻ: “Điều này thì tớ cũng biết rồi”.

- Còn các em thì sao? Năm nay thi đại học, các em dự tính thi vào trường nào? Đã có chút hiểu biết gì về ngành nghề của mình trong tương lai chưa? Hay đơn giản đó chỉ là những trường đại học thuộc hàng “top”, hàng “mode”, bố mẹ muốn các em thi vào? - Thầy hỏi chúng tôi dồn dập, nhìn xoáy vào từng đứa.

Không dung một số đứa cúi gầm mặt. Bỗng nhiên thầy nói đầy thông cảm:

- Thầy hiểu, bài vở nặng nhọc quá. Vả lại, nếu có cơ hội làm thêm, chắc chắn ba mẹ các em cũng ít ai đồng ý.

Sau bữa học, có nhiều đứa nói với nhau đầy tức tối: “Sao nước mình....”. Một số thản nhiên, tiếp tục cúi đầu vào bài vở môn sau. Dù sao thì phải đạt học sinh giỏi cái đã. Và một số ngồi yên suy nghĩ. Tôi cũng ngồi yên...

Thành phố tổ chức hội chợ việc làm. Dọc phố, băng rôn đỏ giăng lên bắt mắt. “22.000 công việc làm đang chờ bạn”. Chiều, tôi cúp học một cua Hóa, lơ ngơ vào hội chợ việc làm.

Những gian tuyến người chật cứng. Tôi đi dọc các dãy, rồi trở lại, trở lại thêm một lần nữa, cảm thấy vô vọng. Họ chỉ cần lao động phổ thông hoặc đã tốt nghiệp đại học. Đang chuẩn bị cười nhạo bản thân là vớ vẩn, viễn vông, bỗng nhiên mắt tôi dừng lại ở gian hàng một công ty du lịch - khách sạn. “Tuyển hướng dẫn viên, giám đốc điều hành, quét dọn phòng...”.

Tôi chen vào lấy một mẫu đơn. Rồi tôi đứng đấy hồi lâu, chưa dám đặt bút viết vào. Ba chữ “hướng dẫn viên” nhảy múa trong đầu tôi. Họ tuyển thế nào nhỉ? Sao không viết rõ điều kiện như những nơi khác. Nhưng tôi không phải chờ lâu. Một anh chàng hỏi người đàn ông hỏi đầu đang phát mẫu đơn.

- Hướng dẫn viên cần có tiêu chuẩn gì hả chú?

Ông ta nhướng mắt:

- Này nhé, quy định của nhà nước ta: hướng dẫn viên có bằng C tiếng Anh, tốt nghiệp đại học hoặc cao đẳng nghiệp vụ du lịch.

Tôi thở hắt ra, không dung thả rơi tờ giấy trên tay. Ông ta quay sang tôi nhìn chăm chú:

- Thế nào, cháu định đăng ký công việc gì?

- Cháu muốn làm tour guide¹¹... - Tôi lắp bắp.

- Nghe rõ điều kiện chưa?

- V... vâng - Bỗng nhiên tôi thở hắt ra - Không được rồi chú à. Cháu chỉ đang học phổ thông, muốn đi làm thêm...

- Phổ thông? - Ông ta tròn mắt nhìn tôi ra chiều thú vị - Thực ra, tại sao cháu không thử điền vào mẫu đơn xem sao nhỉ?

Tôi cũng nghĩ ông ta nói đúng. Dù sao phải cho mình một cơ hội đã.

Tên này, tuổi, ngày sinh, số điện thoại... Trình độ? Điền thế nào đây nhỉ. À, “Đang học lớp 12”. Kinh nghiệm? “Từng cộng tác về mảng du lịch cho một số tạp chí”. Ngoại ngữ? “Khá. Đang học lớp chuyên Anh”. Tin học? “Thành thạo vi tính văn phòng, Internet và một số phần mềm đồ họa”. Sở thích, nguyện vọng? “Du lịch. Mong được nhìn nhận đúng khả năng”. Vị trí mong muốn: “Training guide” (hướng dẫn viên tập sự).

Tôi run run đưa tờ giấy cho ông ta, cái mẫu đơn đầu đời tôi điền vào bằng tất cả sự thành thật và lòng nhiệt tình.

Ông ta đọc đi đọc lại mẫu đơn nhiều lần, đẩy gọng kính lên nhìn tôi:

- Này cô bé, training guide thì chỉ nhận mức lương training mà thôi...

Tôi gật đầu:

- Cháu hiểu!

Ông ta nói với tôi bằng thứ tiếng Anh giọng Mỹ chuẩn:

- Cháu nói Tiếng Anh khá chứ?

- Vâng thưa ông, ít nhất cháu cũng chưa làm những người đã từng nói chuyện với mình cảm thấy thất vọng.

- Ok! - Ông ta nở một nụ cười, cúi xuống rút trong túi ra một tờ giấy hện, viết tên tôi - Sáng thứ ba cháu đến nhé?

Niềm vui bỗng chốc nghẹn lại. Tôi lắp bắp:

- Thưa... cháu... cháu học buổi sáng... - Vừa nói xong thì tôi thực sự chán cho mình. Đi xin việc, lại còn bắt người tuyển dụng phải sắp xếp phỏng vấn cho phù hợp thời gian của bản thân.

Nhưng ông ta gõ trán:

- À nhĩ, vậy thì đầu giờ chiều. Đúng hẹn nhé!

Tôi như sắp vỡ òa ra trong niềm vui. Tôi cầm tờ giấy hẹn gấp thật cẩn thận, nhét sâu vào túi, chào ông ấy lần nữa rồi hấp tấp quay đi kéo mọi người sẽ thấy tôi ngoác miệng ra cười. Vừa bước ra khỏi gian hàng, có một người tất tả đi về phía người hỏi đầu, suýt va cả vào tôi:

- Giám đốc, cháu cần chú ký vào đây.....

Giám đốc?

Tôi sục trong nhà sách hàng mấy giờ liền, đọc cộp say sưa mấy cuốn sách Tiếng Anh chuyên ngành Du lịch. Mãi đến khi người quản lý trở đến, nhìn tôi với cặp mắt khó chịu, tôi mới lè lười chọn cuốn tâm đắc nhất mang ra quầy tính tiền.

Dương đợi tôi ở quán kem như hẹn. Đây là ông anh kết nghĩa thân thiết, đang làm cho một công ty du lịch khá lớn của thành phố. Chính Dương “lây” cho tôi niềm đam mê đi đây đi đó. Tôi hào hứng khoe anh cái cơ hội vừa đến. Dương nhìn tôi hoài nghi:

- Này nhóc, em có chắc chắn...

- Chắc chắn! Chính ông giám đốc đã viết giấy hẹn phỏng vấn em! - Tôi xúc một thìa kem cam, hào hứng.

- Thế à? Công ty đó mới thành lập, anh không rõ lắm. Nhưng chưa bao giờ thấy có trường hợp tuyển cả học sinh phổ thông làm training guide! - Dương gõ gõ trán, không để ý tôi đang cau mày phật ý. Lời nói đó làm tôi cảm thấy niềm vui bị giảm đi hơn... một phần mười.

Giờ thì tôi đã tỏ rõ thái độ. Dương nhận ra, vội vàng nói lảng:

- Nhưng mà, kiếm được mấy cô bé nhanh nhẹn, say mê công việc, ngoại ngữ khá như em, và chỉ phải trả lương training thì cũng quá hời chứ nhĩ?

Tôi gật đầu hào hứng, tự thưởng mình thêm một xúc kem nữa.

- Nhưng mà làm sao em thu xếp được việc học? - Đi City tour¹² chỉ mất một buổi thôi mà. Vả lại em sẽ thương lượng với họ về lịch trình - Tôi ngần ngừ - Dù sao, mục đích chính của em....

- Vẫn là lấy kinh nghiệm chứ không phải là tiền bạc - Dương ngắt lời tôi - Được rồi, anh tin. Ráng lên nhé!

Tôi cảm thấy vui vẻ vô cùng khi được Dương ủng hộ.

- Này nhóc, lúc đi phỏng vấn, điều then chốt là phải tự tin. Đừng bao giờ tỏ ra lúng túng, hiểu không?

- Uhm... - Tôi lúng búng, chăm chú nghe. Dương nhìn điệu bộ háo hức của tôi, bật cười.

- Được rồi, lát nữa ghé ngang anh cho mượn tài liệu thuyết minh City tour mà xem trước. À này, nếu họ hỏi em một địa điểm em không biết, em nói sao?

- Em tin là em biết!

- Giả sử là không?

- Ở ngay mồm. Phải hỏi chứ!

Dương gật gù:

- Tạm ổn, nhắc thêm một điều: phải linh hoạt trong mọi tình huống.

- Yes, sir!

Tôi bỏ ra ba ngày sau đó đọc thuộc như cháo phần thuyết minh những địa điểm trong thành phố và thậm chí còn dịch sẵn chúng ra tiếng Anh để tránh bị vấp vấp. Rồi tôi đứng trước gương, nói đi nói lại những mẫu câu, tập giải quyết mọi tình huống sách hướng dẫn đưa ra. Cả nhà nhìn tôi lạ lùng, đoán già đoán non rằng ở lớp sắp có tranh luận gì đó về “Du lịch”. Tôi im lặng, quyết tâm giấu vì không nghĩ ba mẹ sẽ đủ tin tưởng để tôi thử sức. Dương qua nhà thấy tôi nói tì tạch như con vẹt, cười hô hô: “Trời ạ, quả là lần đầu đi phỏng vấn xin việc có khác!

Đừng căng thẳng như thế chứ!”. Dù biết ông anh này có kinh nghiệm hơn rất nhiều, tôi vẫn chỉ tin vào bản thân mình: “Em muốn mọi việc phải thật hoàn hảo!”.

Thứ ba đến trong sự hồi hộp.

Tôi chọn chiếc áo nâu, cái sơ mi duy nhất và quần kaki trắng, an tâm trước vẻ điềm đạm có phần quá tuổi của mình.

Khi đến nơi, tôi hoàn toàn ngạc nhiên thấy địa điểm tuyển dụng vắng tanh, chỉ loe hoe vài mống. Không một ai ở đó. Anh chàng tiếp tân đang giờ rồi việc đến ân cần thăm hỏi: “Em xin làm phục vụ buồng phải không? Chị kia vào phỏng vấn xong là đến lượt em đây!”. Tôi nổi tự ái bưng bưng, nhưng cố nén lại, lắp bắp: “Em... em đến theo giấy hẹn. Em xin làm hướng dẫn viên”. Anh chàng kia tròn mắt: “Ừa, sao lạ vậy, phỏng vấn dự tuyển hướng dẫn viên kết thúc lúc sáng nay rồi cơ mà?”. Khởi đầu thế này thì hơi trúc trắc. Tôi xịu mặt, chìa ra giấy hẹn. Anh ta chỉ tôi vào căn phòng gần đó: “Đây là phòng du lịch, em vào hỏi thử. Chị trong ấy chuyên xếp tour, có thể chị ấy sẽ giúp được em”. Tôi hấp tấp cảm ơn rồi quay lưng.

Ngồi trong văn phòng là một chị nhân viên có dáng vẻ trẻ nải đang đọc trang thơ của tờ tạp chí hàng không. Thấy tôi, chị ta bỏ kiếng nhướng mắt:

- Em cần gì?

Tôi vâng dạ rồi chìa ra giấy hẹn. Chị ta chỉ tôi cái ghế gần đó, lướt mắt ơ hờ qua tờ giấy, rồi lục tìm mẫu đơn của tôi, vẻ kém nồng nhiệt.

- Ừ. Tôi biết trường hợp của em rồi. Nhưng hiện nay chú giám đốc là người phỏng vấn trực tiếp đang bận việc, không có ở đây. Mười ngày nữa quay lại nhé!

Chị ta nguệch vào tờ giấy hẹn ngày tháng của “mười ngày nữa”, ký tên, rồi lại dí mặt vào trang báo. Tôi tần ngần hỏi lại:

- Ngoài em ra còn ai đăng ký training guide không ạ?

Vẫn không thềm liếc tôi mấy may, chị ta thấy lời nói gọn lỏn qua trang báo:

- Không.

Tôi lủi thủi đi về, có đôi chút buồn bực vì đã quá hy vọng. Dương gọi điện: “Sao rồi hả em?”. Tôi ỉu xiu: “Đợi mười ngày nữa!”. “Ồ, lẽ thường!” Dương an ủi. Vậy mà tôi vẫn thấy mình lang thang qua hết bao nhiêu con đường loằng ngoằng mới về được đến nhà.

Mười ngày, tiếp tục hy vọng. Tôi kể cho con bạn ngồi cạnh ở lớp nghe, nó gục gặc vậy à, rồi lại thôi, chăm chú vào cuốn sách dạy viết luận. Năm nay nó cố đạt học sinh giỏi quốc gia để bổ sung thêm vào bảng thành tích dự tuyển trường NUS bên Sing, ngành kinh tế. Tôi hỏi nó biết gì về ngành sẽ học, nó trả lời rất buồn cười là học kinh tế ra để làm giám đốc. Cái cách học cay cú làm tôi cảm thấy cứ như thể không ra nước ngoài học, nó sẽ chẳng làm được trò trống gì khác vậy. “Lớp 12 rồi, mày lo học đi” - Nó nhắc. Tôi ậm ừ trước lời nhắc đã mòn tai, hỏi lại: “Ồ! Nhưng mày thấy sao nếu tao xin được việc đó?”. “Nghe cũng hay!”.

Mười ngày trôi qua. Tôi quay lại chỗ cũ. Lần này chị nhân viên đã chịu bỏ tờ báo ra hẳn, nhìn tôi ái ngại:

- Chắc thêm vài ngày nữa em quay lại?
- Vài là bao nhiêu ạ? - Tôi thấy bực mình.
- Ừ thì... mười ngày nữa!
- Vậy rốt cục em có được phỏng vấn không ạ?
- Ừ thì...

Tôi thở hắt ra, không đợi nghe câu trả lời, nhìn chăm chú lên biểu tượng công ty trên tường: “Uy tín, chất lượng...”. Chị ta xoay sang mềm mỏng:

- Mà chị nói thật em này, em học phổ thông, nếu có được nhận vào làm thì việc lên lịch xếp tour cho phù hợp thời gian cũng

khó lắm, chỉ khổ cho tụi chị thôi. Thường thì khách nước ngoài họ đi trọn ngày...

Tôi cúi đầu lúng túng, buồn bực vì đã quá mất thời gian cho cái việc hy-vọng-một-cách-ngu-ngốc này.

- Em hiểu, nhưng em tưởng trước khi viết giấy hẹn cho em, công ty đã phải cân nhắc....
- Ôi, chú ấy.... Thôi em à - Chị ta đổi giọng - Mai một ra trường có bằng đại học đang hoàng rồi quay lại xin việc. Giờ nôn nóng mà làm gì, lo học đi.

Cái giọng mỉa mai ngọt nhạt dường như chà đạp lên mọi nỗ lực và hy vọng của tôi suốt gần một tháng. Tôi mất bình tĩnh, đứng bật dậy:

- Thôi cảm ơn chị. Ra trường rồi thì tôi đã không cần làm ở đây!
- Cô... cô nói gì? - Chị ta giận dữ. Tôi vò tờ giấy hẹn, ném thẳng vào thùng rác gần đó rồi hiên ngang quay lưng ra cửa, vẫn kịp chào lịch sự. Nhưng ra đến cổng thì tôi thấy nước mắt mình đã chảy thành dòng.

Dương bảo:

- Thật ra anh đã biết....

Tôi thút thít:

- Anh biết?
- Ừ - Anh gật đầu xác nhận - Đó chỉ là một phút cao hứng và tò mò của ông giám đốc. Giờ thì ổng quên rồi, và chị nhân viên kia có nhiệm vụ... làm cho em cũng ráng mà quên đi!

Tôi mân mê cạnh bàn, buồn rười rượi.

- Thôi nhóc, dù sao em cũng đã cố gắng hết mình, anh thấy được. Chỉ tiếc là nếu ông ấy gặp em, cho em thể hiện hết sức rồi nói không nhận, có lẽ ấn tượng của em về công ty cũng đỡ tồi tệ hơn bây giờ.

Hai anh em cùng cười. “Để mai em trả tập tài liệu thuyết minh city tour cho anh!”. “Thôi giữ đó đi, còn lần sau!”. “Lần sau?”. “Ừ, quảng quật thêm cỡ vài chục lần nữa cô mới lớn lên

được”. “Dù sao thì em cũng đã có thêm chút kinh nghiệm ứng xử: phải biết bình tĩnh. Giờ nghĩ lại thấy hôm đó mình cư xử đường chợ quá”. “Sẽ có cơ hội để sửa chữa. Thử thách còn dài, nhóc con!”.

Hai chiếc xe khóa chặt vào nhau

Cẩm Anh vác cái ba lô to ục ịch đi liêu xiêu xuống cầu thang. Hai tiết Lý cuối cùng làm nó mệt nhoài. Thầy rê cây bút trong sổ, rê lên rê xuống thế nào lại dính ngay tên nó. Xong đời! Nó đánh vật với bài tập “học như con cóc” gần hai chục phút và lếch thếch về chỗ với con sáu vì... luống cuống bấm máy nhầm đáp số.

Sân trường vắng tanh. Học trò đã về gần hết. Luôn vậy, nó nán lại lớp mười phút để bọn kia lấy xe xong mới lò dò xuống, đỡ mất công chen chúc nắng nôi. Tất cả những gì nó muốn bây giờ là chạy vù về nhà nốc hết chai nước lạnh và leo lên giường ngủ một giấc trước khi tiếp tục “chiến đấu” ca chiều.

Nhưng không như vậy.

Bãi xe chỉ còn lại vồn vện hai chiếc. Một chiếc xe cuộc nam màu bạc dựng sát mini hồng của nó. Ngồi lơ lơ ở ghế đá gần nhà xe là một gã con trai cao nghều. Hắn tự nhiên nhìn nó vừa nhăn nhó vừa hài hước. Nó không thèm liếc, phăm phăm đi tới quảng phạch ba lô vào giỏ xe.

- Bạn gì ơi! - Cao Nghều rụt rè cất giọng - Tôi làm mất chìa khóa xe.
- Thế à? - Nó vừa lôi xe ra vừa ngoảnh cổ lại nhướng mắt hưởng ứng không mấy lịch sự, suýt buột mồm hỏi thêm “Thì có liên quan gì đến tôi?”.

“Ôi trời ơi” Nó thiếu não thốt lên. Một sợi dây xích luôn qua tấm xe Cao Nghều, luôn luôn qua... tấm xe nó và khóa cứng vào thanh trụ sắt ở góc nhà xe.

Nó ngồi phịch xuống ghế đá bên cạnh, hậm hực:

- Có người trông xe mà! Cậu có cần cẩn thận đến thế không? Lại còn khóa xe giúp tôi nữa mới sợ chứ!
- Tôi... tôi vô ý thôi mà! - Cao Nghều gãi đầu lộ vẻ ăn năn.

- Giờ cậu tính thế nào?
- Ờ... tôi... không biết...
- Tôi đi gọi thợ cắt khoá! - Nó đứng dậy.

Hắn hấp tấp:

- Khoan! Còn chìa khoá dự phòng ở nhà. Tôi sẽ gọi điện nhờ thằng bạn tôi ghé sang lấy rồi mang lên, được chứ?
- Nó thở hắt ra.
- Chẳng còn cách nào khác!

- Này, sao lâu vậy? - Nó bồn chồn quay sang hỏi Cao Nghều.
- Tôi... ờ... có lẽ bạn tôi còn phải ăn cơm hoặc chưa tìm được chìa khoá. Tôi cắt nó hơi kỳ! Trong một cái hộp ở ngăn tủ. Ngăn tủ đó khoá bằng chìa khoá để ở cái hộp khác đặt trên tầng ba kệ sách... - Cao Nghều hồn nhiên nói một tràng.
- Thôi thôi! - Nó úp hai tay vào mặt, mệt mỏi đến độ chẳng thèm day nghiêng “thủ phạm”, rồi liếc đồng hồ - Xong! Trưa nay tôi phải ở lại trường học tiếp ca chiều rồi!
- Cao Nghều cắn môi. Hắn ta vụt đứng lên:
- Đợi tôi một lát!

Cao Nghều quay lại với một túi màu xanh thật lớn. Hắn quệt mồ hôi trên khuôn mặt đỏ gay, có lẽ vì hồi hả chạy đến chỗ bán fastfood¹³ gần trường, đặt lên ghế đá ngay bên cạnh nó, giở ra, cười rất baby:

- Tôi mời cậu ăn trưa để chuộc lỗi!

Nó ngẩn ra một chút, rồi cũng thôi nhìn Cao Nghều một cách lạ lùng, kịp liếc thấy phù hiệu trên áo hắn. Minh Anh. Chuyên Toán!

Hai đứa ngồi trên ghế đá nhai bánh ngon lành. Cao Nghều không dừng ngừng ăn, trở mắt nhìn nó.

- Ha ha.. - Hắn cười rữ - Trông cậu giống như mấy cô gái trong phim Hàn Quốc!

- Như thế nào? - Nó ngẩng lên ngạc nhiên.

- Ăn nhìn xấu kinh!

Nó khoằm mặt.

- Mà cậu “khệnh” thật đấy! Mọi ngày ở lại trường, tôi chỉ nhai bánh mì, hôm nào xông xênh lắm mới dám hamburger với cola - Nó quay sang Cao Nghều.

Cao Nghều vẫn tỉnh queo hút nước ròn rột:

- Thôi xin cô! Hôm nay vì xin lỗi cô tôi mới phải cắn răng móc túi thế chứ hàng ngày tôi cũng chỉ bánh mì thôi!

- Ha ha... Đáng kiếp! - Nó ngửa cổ cười thoải mái. Rồi tặc lưỡi, chắc, sự khó chịu ban nãy biến đâu rồi, và tại sao lại ngồi ăn vui vẻ với một tên không quen cơ chứ!

Hai đứa gom giấy gói bánh và lon nước lại. Cao Nghều cầm bọc rác, nheo nheo mắt:

- Cậu xem tôi này!

Vèo một cái, hất phóng túi giấy vào thùng rác đặt ở gốc cây bên kia.

- Nhạt phèo!

- Thế hả? - Hắn ta ỉu xiu, rồi lại hồ hởi. Quái đản cho cái tên này, hắn luôn luôn tìm chuyện để nói, có lẽ để thu hút sự chú ý của nó. Nếu không, nó sẽ lại nghĩ đến “hai cái xe bị khóa còng với nhau”, rồi cứ thế mà rên rầm.

- Cậu có thích phim Hàn như đa số bọn con gái?

- Vừa có lại vừa không! - Nó được khơi trúng đề tài, thao thao - Thích vì lãng mạn và nhẹ nhàng. Ghét vì nhân vật đều... dở hơi cả. Yêu nhau, xong lại “vì hạnh phúc của em nên anh phải xa em” hoặc ngược lại. Thế mà đòi yêu! Đến quy luật cơ bản của tình yêu là “Người này là hạnh phúc duy nhất trên đời của người kia, không thể nào thay đổi được” mà cũng không biết. Thế mà cứ “tình yêu trong sáng” với “tình yêu trong tối”! - Nó dừng lại để thở, thấy Cao Nghều đang trở mắt nhìn mình, bỗng chợt dạ hỏi - Gì thế hả?

- Không! Tớ hơi chóng mặt chút thôi! - Hắn kêu lên thảm thiết - Ôi cậu rành thật, rành thật đấy! Cứ như thể yêu rồi!

- Ờ... - Nó ngọng tịt.

Cao Nghều chuyển đề tài khác. Mọi câu chuyện đều bắt đầu thế này: “Thế còn Rock?”. “Ồi Rock á?”. “Vây còn truyện của Phan Hồn Nhiên?”. “Ồi truyện Phan Hồn Nhiên á?”. Vân vân... Sau mỗi chữ “á?” của nó là bao nhiêu thứ lâu nay bức bối trong đầu nó chưa có dịp giải thoát. Kỳ lạ là Cao Nghều luôn khơi trúng những điều nó muốn nói. Trùng hợp đến lạ lùng!

Thoắt cái đến ca học chiều!

Hai tháng sau đó, khi “hơi thân thân”, Cẩm Anh nhận được một gói quà. Một chùm chìa khóa đặt trong chiếc hộp hồng nơ trắng và một lá thư chữ viết xấu mù đúng kiểu con trai lớp Toán, dù có vẻ Cao Ngần đã nắn nót hết sức:

“Cẩm Anh à, nhớ phải luôn giữ chùm chìa khóa vạn năng này bên mình nhé. Cậu biết không, cậu dễ thương đến nỗi tớ sợ mình không phải là người duy nhất nghĩ ra trò khóa chung xe lại để làm quen với cậu! Còn chiếc chìa khóa để mở ổ khóa hôm đó, tớ đang giữ rất cẩn thận. Thử một lần bắt chước phim Hàn, tớ hy vọng nó còn có thể mở cửa trái tim của một ai đó nữa...”

N.T.N

- (1) Chương trình biểu diễn nhạc Rock sống.
- (2) Tai nghe của máy cát-xét .
- (3) Thiết kế.
- (4) Lời bài hát.
- (5) Ghi chú.
- (6) Tôi có thể bay... Tôi tin là tôi có thể bay được...
- (7) Trái tim rắc rối.
- (8) Miễn phí.
- (9) Nghề nghiệp đầu tiên.
- (10) Chủ đề.
- (11) Hướng dẫn viên du lịch.
- (12) Tham quan trong thành phố.
- (13) Thức ăn nhanh.